

JENEI ANDRÁS

ALTATOTT ÁLMOK

„Harmincnégy éves vagyok. Öt éves korom óta cukorbetegként élek, és ez nálam hamar meghozta azokat a szövődményeket, melyek tönkretették az életminőségemet. Öt éve megvakultam, a vesém működése közel negyvenszázalékosra csökkent, s ebből fakadóan érkeztek a többi tünetek is: magas vérnyomás, vérszegénység, gyakran jelentkező hányinger, vízlerakódások test szerte. Hogy legyen megoldás, felkerültem egy olyan várólistára, amely révén egyszerre kaphatok vesét és hasnyálmirigyet, hiszen ha nem leszek cukorbeteg, akkor az „új vesét” nem teszi tönkre ez a betegség.

Négy év után eljött a nap, amikor el kellett kezdeni a dialízist. Ez idő alatt háromszor volt „riasztásom”, de a hasnyálmirigy sajnos egyszer sem bizonyult beültethetőnek. Majd nyolc hónapos kezelés után végre megszólalt a telefon, elérkezett a pillanat, mehettem a műtétre. Az ezt követő közel egy hónapban - az altatásokból eredően - rengeteg álmom volt, amiket az agyam rejtett zugaiból és a különböző ingerekből - melyeket fel fogott a külvilágból - kreált a tudatom. Valóságalapok nélküli, hajmeresztően zajló apró történetek. Visszagondolva csak mosolygok rajtuk.

Miért és honnan jöttek az álmaim? Mi zajlott valójában ez idő alatt? Mindenből más és más kérdéseket hozhat elő ez a történetcsokor. Lesz, aki elgondolkodik, lesz, aki mosolyog, vagy a fejét fogja: Te jó ég!

Egy biztos, új életet kaptam s ennek része volt ez a három hét is, amikor a valóság és az álmok határán lebegtem...”

Az író



Jenei András

Altatott álmok

© Jenei András, 2010

Minden jog fenntartva

A borító Kaszás Zsófia munkája

ISBN 978-963-06-9995-2

TARTALOM

Előszó

A riasztás

A benzinkúton

A kínai kertben

Először a magán klinikán

Kerti műtét és színjáték

Aluljáró, és az első halál

A ravatalozás

A vezetőváltás

Érthetetlen műtét

Szuperférfiak között

A látogatók

Randevú befelé menet

Elégedetlen munkaerő

A Szervezet és a 22-esek

A kislány

Egyezés a maffiával

Az ébredés

Előszó

Az itt leírtakat azokból a hajmeresztő álmokból gyűjtöttem össze, melyek végigkísérték azt az időszakot, amikor a műtétek alatt és között lebegtem. Igaznak hitt álmok voltak ezek, gondolatokkal, érzésekkel összekeverve. Sok olyan bizarr történet született, amit az altatásból eredően nem lehet, és nem is kell megmagyarázni, csak borzongató, vagy épp megmosolyogtató eleme a csokornak.

Számomra ezek a sztorik folyamatot mutattak, gyakran teljes láncot alkotva. Belülről néha annyira valóságként éltem meg őket, hogy a környezetem megrémült tőlem.

Volt olyan, hogy két álom között rövid időre feleszméltem, azt a benyomást keltve, hogy tiszta a tudatom, és lehet velem kommunikálni. Máskor meg az fordult elő, hogy minden zavartság nélkül ébredtem fel, és kértem a környezetemet bizonyos dolgok megtételére. Ők azonban mindig tudták, hogy mikor melyik énem szól hozzájuk.

Köszönet mindenkinek, aki részt vett ebben a folyamatban, aki azon volt, hogy a gyógyulásom sikerüljön, és mihamarabb újra a társadalom mozgó, aktív és élő része lehessen! Köszönet az orvosoknak, az ápolóknak, a családnak, a barátoknak, hogy szorítottak, és gondoltak rám a nem egyszerű, és néha nehéz pillanatokban!

Külön köszönet Emesének, aki igaz barátként ott volt, és gondolataimat figyelve mellettem állt, hogy mindig adhassa, amire épp a szükség kérte!

Elnézést mindazoktól, akiknek néha bosszúságot okoztam a zavartságomból adódóan, vagy nem tudtam velük beszélgetni, ha jöttek hozzám, mert épp aludtam, és csak azt látták, hogy ott fekszem, tele csövekkel, mint egy darab fa.

Az egyes részeket összekötő, dőlt betűvel tarkított mozzanatok azonban mind valóság, tárgyilagosan írtam le őket, ahogy megtörténtek. Ezeket elbeszélésekből, vagy a dokumentációkból ismertem meg utólag. Ha az agyam által megélt dolgok és a valóság között párhuzam zajlott le, igyekeztem egymás mellett elmesélni őket.

A képtelen történetek sokszor a legegyszerűbb résszel már megbuknak, de ha abból indulok ki, hogy mindezt vakon álmodtam, álmaimban pedig mindent láttam, azt hiszem, a dolog több magyarázatot nem kíván.

A riasztás

Már este volt. Egy nem túl fárasztó nap után bódultan ültem a fotelomban, és kellő unalommal hallgattam a tévét. Mindenféle furcsa és megszokott gondolat járt a fejemben. Mi lesz holnap, mit kell majd megoldanom, mit hozhat a jövő?

Anyám nagy örömmel nézte az aktuális filmet, amiből hozzám nem sok jutott el. Kicsit jól esett kizárni a világot.

Megszólalt a telefonomon a nem megszokott, de számomra nagyon kedves és jellemző csengődallam. A keresztapa című film zenéjét állítottam be, amivel kivívtam már, hogy velem párosították. Ennek az is volt még a személyemre szabott története, hogy ha jókedv uralkodott rajtam, gyakran kitört belőlem a Gyengéden ölelj át, és ringass, szerelem... változata. Ez adott egy olyan színt az adott helyen az adott társaságnak, hogy járhattak bárhol, bármikor, megint egy olyan dolog, ami én voltam. Bizonyos helyeken úgymond már a tiszteletemre is megszólalt ez a zene, ez meg, ugye, kinek ne esne jól?

Felvettem a telefont.

- Igen, tessék!

A vonal másik felén egy kedves, és nagyon határozott női hang megkérdezte, hogy az vagyok-e, akit keres, majd bemutatkozott, és mondta, hogy koordinátor.

Az jutott eszembe legelőször, hogy megint egy reklámmal foglalkozó cég, vagy valami bankos, esetleg oktatásra buzdító zaklató, és hogy ilyenkor este sem hagyják békén az embert. Már majdnem mondtam neki, hogy „Köszönöm, de nem érdekel az ajánlata”, amikor jött a következő kérdése: - Hogy érzem magam?

Itt egy pillanatra megállt a szívem, a hívás a transzplantációs klinikáról érkezett.

- Jól vagyok.

- Úgy néz ki, van megfelelő donor, akkor elkezdjük a vizsgálatokat, és ha minden rendben, úgy hajnali fél egy körül hívom, és küldöm majd a mentőt.

- Az jó, ez már a negyedik riasztás, talán most sikerül - nyugtáztam.

- Igen, tudom, de bízunk benne, hogy most biztos menni fog.

Az első pillanatokban nagyon sok dolog átfutott a fejemben, aztán felálltam, és röviden közöltem a családdal, hogy mi a helyzet.

Mindenki izgalomba jött, nálam meg megérkezett a nyugalom. Ilyenkor mindig megőriztem a hidegvérem, tudtam, hogy ez segít oldani a stresszt.

Amíg átnéztük a már bekészített kórházi csomagom, meg összeszedtük a szükséges papírokat, az jutott eszembe, hogy most tudom, biztosan összejön. Érzem.

Rövid ideig néztem a tévét, majd úgy döntöttem, lefekszem, felesleges lenne addig itt ülni, az sosem baj, ha az ember pihen. Ekkor még nem sejtettem, hogy erre a fajta időtöltésre bőven lesz módom.

Már közel negyed egy volt, amikor újra megcsörrent a mobil, és a hang közölte: mehetek, pontosítsuk a címet, hogy hová irányítsa a mentőt.

Közben gyorsan elküldtem egy vagy két SMS-t a legfontosabb ismerősöknek: „Behívtak, visznek műtétre, majd jelentkezem, amint lehet...”

Amíg kimentem a mentőhöz, amely halk és rövid hangjelzéssel tudatta, hogy megérkezett, elégedetten mosolyogtam: most már tuti, hogy megyek. Fehér botommal rutinosan kerestem az utat, de ezen a megszokott helyen semmi újdonság nem várt.

- Jó estét! - köszönt a személyzet.

- Vagy inkább jó reggelt? - akartam oldani a feszültséget, bár ennek nyomát sem éreztem sehol.

Elbúcsúztam a testvéremtől, majd megjegyeztem, hogy majd telefonálok, és beszálltam.

A mentő melán szelte a várost, nem volt forgalom, így hamar odaértünk a klinikára. A mentősök nem nagyon beszélgettek, gondolom, egy egyszerű éjjeli szállítás nem dobta fel a hangulatukat.

Nekem maradtak a gondolataim, hogy mi lesz, hogy lesz, sikerül-e. Az éjszaka azzal telt, hogy sorra hívtak a különböző doktorok egy-egy vizsgálatra.

Mindenki meghallgatott, megtapogatott, kikérdezett, majd miután leírta a saját papírjaira, hogy műtétre alkalmas vagyok, közölte, hogy ki lesz a következő, aki keresni fog.

Az ápolók közben EKG-t készítettek, vért vettek, meg apró branült tettek a kezembe, és mondták, hogy reggel nyolcig nem lesz nagy program. Mindezt jó hangulatban, annak ellenére, hogy megvolt velem az éjjeli dolguk.

Lassan eljött a reggel, közben egy órát még szundikáltam is.

Belépve a műtősnő - szerintem ő lehetett - adott egy flakon fertőtlenítőt, meg egy tunikát, kérte, hogy zuhanyozzam le, vegyem fel a ruhát, és nemsokára jön értem, aztán megyünk is a műtőbe.

Miközben eleget tettem a kérésnek, azon vettem észre magam, hogy semmiféle félelem nincs bennem. Sőt. Nem is gondoltam arra, mekkora dolog áll előttem.

Kapok egy vesét, egy hasnyálmirigyet, és mindezzel egy új életet. Ha minden jó lesz, elfelejthetem a dialíziseket, a sok lemondást, a rosszulléteket, az inzulint, meg a diétákat is.

Na, felvéve a nekem szánt ruhát, leültem az ágyamra, és nyugodtan vártam.

A szobatársak sok sikert kívántak, majd az ápolók az értékeimet elkérték, hogy biztonságba helyezték. Aztán kaptam pár tablettát - szigorúan egy korty vízzel -, egy vagy két injekciót, és lassan betoltak a műtőbe.

Ott a műtős átrakott az asztalra, amire már úgy emlékszem, hogy kicsit felfűtötték, ne legyen annyira hideg.

Kezemet jobbra és balra kihajtották, s miután rögzítették - az jutott eszembe: mint Jézus, akit keresztre feszítettek -, megjelent az operáló orvos is.

Bemutatkozott, közben az altatóstól elkezdtem megkapni az injekciót, amit ismerve tudtam: néhány másodperc, és aludni fogok. Még emlékszem, hogy az arcom elé emelték a maszkot, majd teljes filmszakadás...

Már aludtam, amikor úgynevezett centrális vénát szúrtak a nyakamnál, amire azért volt szükség, hogy közvetlenül lehessen adni gyógyszereket, infúziót a szervezetem számára. Az első műtét során megtörtént a vese, majd a hasnyálmirigy beültetése. Egyiküket a kismedence bal, míg a másikat a jobb oldalában helyezték el. A beavatkozás folyamán összekötötték a jövevény szerveket a megfelelő erekkel, illetve megoldották az elvezetését a vizeletnek meg az emésztőnedveknek.

Mivel a hasnyálmirigy vérezni kezdett, újabb beavatkozásra volt szükség, hogy a vérzést megszüntessék.

A műtét nagysága és a vérzés miatt ezen a napon még vért is kaptam, hogy minden értékem normalizálódjon.

Szintén ezen a napon egy utolsó dializist is végeztek, amire én úgy emlékszem, azt mondták, hogy ez még a folyamat része, nem kell megijedni - minden beültetett szerv szépen működik.

Ez annyiban volt furcsa, hogy ekkor még az altatásból nem is ébredtem fel.

Utólag kiderült, hogy a vesém nem indult be rögtön, ezért kellett a dialízis.

„Van, hogy a beültetett vese nem azonnal, hanem napok, vagy hetek alatt kezdi el a munkát, a beültetés neki is egy trauma.”

Közben és utána az intenzíven folyamatosan figyelték a paramétereimet, mint a szívem, vérnyomásom, légzésem, és a vérem oxigéntelítettsége. A hasamon egy centiméterszalaggal meg a haskörfogatot mérték, ebből is lehetett tudni, ha esetlegesen valamilyen folyadékgyülem keletkezett belül. Azaz szoros kontroll alatt voltam, amit megspékelt, hogy folyamatosan vért is vettek, valamint ultrahangot is végeztek, hogy csökkentsék a szervezetre ható terhelést: gépi lélegeztetésben részesültem, ez napokkal később lett a folyamat része.

Ezalatt én aludtam.

A benzinkúton

Kellemes kora nyári idő volt, a nap még nem tűnt el teljesen a horizont alatt, de már alig látszott belőle valami.

A szél sem fúj, igazi egypólós hőmérséklet uralkodott.

A benzinkúton éppen nem „parkolt” senki, aki szomszédos tankját akarta volna kielégíteni némi üzemanyaggal, csak egy mentőautó állt bent.

Az állomás követ foltokban tarkította az autók által behordott por, meg a tankolásnál lecsöpögő benzin, és hogy minden a helyén legyen, a helyet áthatotta az a tipikus szag, amit sokan szerettek, sokan meg ki nem állhattak.

A rohamkocsi bal oldalán először kívülről láttam magam, egy annyira ijesztő és nyakatekert helyzetben, hogy a kép filmbe illett.

Bent ültem, de a fejem és a mellkasom az autó karosszériájához volt szorulva az oldalajtó erős fogságában. Nem tudtam, hogy hirtelen magamat látom kívülről, vagy egy mentős kollégát. Vért nem láttam, csupán egy fél arcot egy fél nagyon ijedt, üveges tekintetű szemmel.

Aztán váltott a kép, már én voltam a sérült, én ültem odaszorítva a tolóajtóhoz. Fájdalmat nem éreztem, csak hogy nem tudok mozogni, a szám nyitott állapotban harapdálta a mentő szélét.

Furcsa módon a félelem is hiányzott, egyszerűen csak voltam. Az idő lelassult, a távolból beszélgetést hallottam.

- Nem tudom bevállalni, már lejárt a műszakom, csak tankolni ugrottunk be - mondta egy női hang.

Egy szemmel megpillantottam a középkorú nőt, aki a kisebb mentőkocsi oldalánál - ami nemrég állt be - társalgott az általam saját kollégámnak vélt mentőtiszttel.

A férfi arca ismerősnek tűnt, bár az agyammal tudtam, hogy sosem láttam. Rövid, barna haja volt, magas és vékony felsőtestén kissé lógva, de makulátlanul tisztán feszített a mentősök piros kabátja, hátán a „mentők” felirattal, és a jellegzetes kereszttel.

- Én nem is tudom, meg nem is vihetem be, de potenciális májdonor.

Érdekesen hangzott, hogy úgy beszélnek rólam, mint egy darab testről, de semmilyen módon nem tudtam jelezni, hogy hallom minden szavukat.

Felötlött bennem, hogy ha jól emlékszem, most estem túl egy kombinált transzplantáción, csak az nem volt világos, hogyan kerültem ebbe a helyzetbe. Honnan hoztak engem, mikor kerültem ki a kórházból, és hová akartak vinni? Egyáltalán, hol és milyen módon történt ez a baleset velem?

- Nézd, ha ezt bevállalom...

- Mindenki nyer vele. Mindenkinek segítesz. Ebből a helyzetből nem lehet kiszedni, hogy életbe maradjon - közölte nyugodt hangon a férfi.

Továbbra sem féltem; az kezdett zavarni, hogy telik az idő, és nem történik semmi.

Odalépett a hölgy a fejemhez, majd halkán megszólalt:

- Ne aggódjon, András, mindjárt segítünk.

Furcsálltam azt is, hogy hármunkon kívül senki nem jött oda. Sem a gépkocsivezetők, se egy bábézkodó, sem egy kutas.

Szorult helyzetemben továbbra is a kárpitot haraptam, ami egy durva, piros, rózsaszín szőnyeghez hasonlított.

A vita tovább folytatódott, vigyenek-e el, vagy se. Részletekbe nem bonyolódtak, mint például hogyan szednek ki, vagy meddig bírom még ezt a pozíciót.

A percek nagyon lomhán teltek, lelassult velem a világ.

Majd kissé halványodni kezdett a kép, aztán újabb helyszínen tértem magamhoz.

A kínai kertben

Ahogy kinyitottam a szemem, érdekes látvány tárult elém. A képet illatok, hangok tették idillé, nagyon kellemesen éreztem magam. Egy kertben ültem, egy kicsi, fából és kőből készült, több oldalról megközelíthető építménynek a kert oldali lépcsőjén. Falait befutották a borostyánszerű ágak, de ezek egy hatalmas gyümölcsfától indultak, ami arrébb állt. A sűrű, sötétzöld levelek között almához hasonló termések lógtak, melyek annyira erős illatot árasztottak magukból, hogy az ember, ha hosszan szagolta, megfájdult tőle a feje.

Az egész területet egy fehér kőporos burkolatú, piros cseréppel fedett falkerítés vette körül, melynek aljánál a földön lévő festékpöttyök, és a ki nem nőtt fű jelezte, hogy az egész komplexum nemrég épült.

Nem túl messze egy fehér épület foglalta el a teret, ahonnan járda futott a helyhez, ahol ültem, a másik pedig a másik oldalához ment vissza, ahol egy nagy üvegajtónál ért véget.

A lépcső, mind a három fokával - szemben az üvegajtóhoz menő járdával - egy hatalmas parkba vezetett.

Itt mindenféle fák, bokrok, tarkították a képet, volt, amelyiken lógott valami, de többségük a csupasz mivoltával nagyobb tekintélyt parancsolt, mint akármelyik társa. Mindent kicsire nyírt fű borított, ezt apró, finom murvával leszórt utacsok tagolták.

Valamivel odébb egy picike tavacska is színezte a látványt, aminek a közepén egy halat ábrázoló szoborból nem túl magasra fel-felszökött a tiszta víz.

Hirtelen nagyon fájni kezdett a fejem, és azt éreztem, hogy kezd elmenni az eróm. Zsibbadtak a karom, a lábam, talán el is estem volna, ha nem ülök. Nehezebben vettem a levegőt, nem voltam jól. Rájöttem, hogy mindezt a furcsa növény okozza, ami körbefogta a helyet, ahol voltam.

Hirtelen oldalról érkezett egy fiatal lány, fehér ruhácskája rögtön tudatta velem, hogy ápolónő. Ebből az esett le, hogy az épület egy kórház, aminek csodálatos környezete valószínűleg páratlan lehet a környéken.

Barna, hosszú hajú volt; kicsit ziláltan, kezében egy telefonnal járkált fel s alá a bejárat és köztem. Ami biztosnak tűnt, hogy engem nem látott, olyan érzésem kezdett lenni, hogy szinte ott sem vagyok, csak én gondolom így.

- Igen, de ez nem biztos. Szerinted? - mondta kissé zavartan a telefonba. - Nem tudom, meg kell nézmem. Jaj, a fejem, azt hiszem, iszom egy jó kis teát.

Minden erőmet összeszedve megpróbáltam megemelni a kezem, és szólni az ismeretlen nővérkéhez, de se a mozdulat nem sikerült, se hang nem jött ki belőlem.

Aztán váltott a kép: egy, fedett, nyitott oldalú helyen voltam, ahol néhány kínai férfi beszélgetett. Mindegyik kezében egy apró csésze, mindegyik mosolygott, és nem túl hangos szavaikat a teájuk kortyolgatásával néha meg-megszakították.

- Ugye milyen kellemes? - kérdezte egyikük.

- Igen, ellazít, és elűzi a görcsöt a fejből.

Megint olyan érzésem lett, hogy nem vagyok ott. Mindent láttam, hallottam, de sem beleszólni a csevegésbe, sem bekapcsolódni a teázásba nem tudtam.

Az idő nagyon kellemes, nemsokára mehetünk vissza, mindannyian felfrissülve.

Újabb váltás: megint ott ültem a lépcsőn, és erőtlenül kerestem a lehetőséget, hogy jelezzek valakinek, segítsen: nem vagyok jól.

A kórház épületéből feltűnt egy másik nővérke, ez is mobillal érkezett, amin határozott hangon társalgott.

- Nem, de ha egy ilyen bejönne...

Ismét nekilendültem a kommunikáció felvételének. Kiabálás helyett hangos szuszogások törtek fel belőlem, de a testem bénán maradt, mint aki le van kötve. Aztán valahogy elértem egy közelebbi gyümölcsöt, amit leütöttem. Amaz végre adott egy hangos puffanást, ráadásul odagurult a lány lábához.

- Azt hiszem, ide kell segítség - mondta, majd elviharzott.

Tehát meglátott, azaz nem vagyok szellem, itt vagyok, és lesz, aki segítsen. Ez jó, mert kezdtem elveszteni az eszméletemet.

Kórházi gurulós hordágyon feküdtem a következő pillanatban, félig letakarva. Deréktól, vagy inkább melltől lefelé egy furcsa alumíniumfólia választotta ketté a testem, kezdtem megjegyezni.

Alatta olyan volt, mint amikor a hentespultban ott van egy sertés oldalas, nyersen. Friss hús, közötté a bordákkal.

Nem éreztem semmit, igazán tudtam, hogy a dolog képtelenség, valamiért mégis féltem, hogy ez a valami az enyém - hozzám tartozik.

Na, de mi történt megint? Valahol balesetet szenvedtem, és ekkora a sérülés? Miért nem érzek fájdalmat? Hogy vagyok ekkora trauma után még életben, és mit keresek egy ágyon, egy kórház udvarán?

- Igen, azt mondták, ha tudok megfelelő májat, kapok 2,6 milliót, meg azt a házat a tónál - hallottam kicsit távolabbról. - Na, meg a ház örök lakhatóságát.

- Megéri?

Az épületnél beszélgetett két nő, az egyikük az, akit utoljára láttam elmenni, hogy segítséget hozzon. Mindkettejüknek copfba fogott, barna haja volt, az idegen lány szemüveget viselt.

- Hát, ami cinkes, az a bejárás, de mondtam, hogy nem itt fogok megöregedni.

- Te tudod.

- Ugye, lett már intézve a szállítás? A beteg, aki várja a májat, lent van a tónál, úgy döntöttem, el is kísérem a szervet.

- Juang intézte, már úton van, de ide nem jön be, ki kell tolni őt odakintre.

Már megint ugyanaz. Tisztában vagyok vele, hogy túl vagyok egy hasnyálmirigy- és vese-átültetésen, ezek után meg ellopják a májamat? Ráadásul élek, mi lesz velem aztán?

Tudtam, hogy semmit nem tehetek. Sem szólni, sem tiltakozni, mozogni nem voltam képes.

Lassan folytak a percek, bentről hangos léptek közeledtek, s a távolból megszólalt egy mentő-sziréna hangja.

Megérkezett egy alacsony, sötét hajú fiatal kínai fiú - gondolom, ő lehetett Juang - megigazította rajtam a fóliát, majd mosolygós arcával elindult velem egy irányba.

Lehunytam a szemem.

...odaérünk időben...

...nincs itt a beteg...

Én adtam az anyagot, ráadásul potyára jöttem le vele...

...majd legközelebb...

A kép ismét elhalványodott.

Amikor Emese belépett, folyamatosan azzal voltam elfoglalva, hogy elmondjam neki, ami bennem zajlott. Számomra nem tűnt fel, hogy zavart vagyok, minden annyira valóságos képet adott, hogy teljes beleéléssel húztam magamhoz.

- Beszélünk kell!

- Mondd!

- Vigyél ki innen a műtőből!

- De Andris, az intenzíven vagyunk - felelte kissé zavartan.

- Akkor a folyosóra menjünk ki!

- Nem lehet, csövek kötnek az ágyhoz, és nem kelhetsz fel. Közelebb húzódok, súgd a fülembe, jó?

- Jó.

S a zavart tudat szavakba öntődött.

- Figyelned kell az orvosokat.

- Miért?

- Betették a vesémet, ezt tudod.

- Tudom - jött a válasz.

- Na, reggel ezt ki akarták venni. El akarták adni.

- Úristen! Andris, ez nem így van, nyugodj meg! - próbálta vadul képzelődő agyamat le-higgasztani.

Olyan szinten belelovaltam magam ebbe a lázálomba, hogy akkor jobbnak látszott, ha nem vitatkozik velem...

Először a magán klinikán

Halk zsongás jutott el a fülemig. A szemem még csukva tartottam, lassan nyitottam ki, jó volt csak úgy feküdni.

Bár csak nagyon homályosan, de láttam, hogy egy hatalmas kórteremben fekszem, egy olyan ágyban, amit a többi betegágy nagyon közélről határolt. Akadt, ahol összeértek a fekvőhelyek, de ez érzésem szerint nem zavart senkit.

Eleinte csak a nagy fehérséget fogta fel a szemem. Az ágynemű, amiben felébredtem, olyan szinten vakított, hogy az már fájt. Messzebb nem láttam, nagyon ködös volt minden.

Aztán azt vettem észre, hogy kezd kitisztulni a kép. Körvonalak kezdtek kirajzolódni, de minden nagyon féhéren és tisztán vett körül.

- Hogy van András? - jött a kérdés.

- Azt hiszem, jól - feleltem erőtlenül.

- Zavarná, ha ön mellett lenne két hölgy? Testvérek - kérdezte az ápolónő, akit még mindig nem láttam.

- Nem. Hol vagyok?

- Az intenzíven. Túl van a műtéten. Most még lesz egy dialízis, aztán minden rendben.

Igen. Kezdett összeállni a kép a zavaros fejemben. Tehát megvannak a szervek. Ez jó. Hála istennek, nem érzek fájdalmat, igazán mondhatom, jól vagyok, de akkor...

- Ezek szerint nem volt sikeres a beültetés? - kérdeztem keserűen láthatatlan beszélgetőtársamtól, aki hirtelen mellém lépett.

Ekkor láttam meg az ismerős fejet. Egy korábbi helyről lévő ápolónő arca rajzolódott ki előttem, rajta is makulátlan fehér ruha volt. Alacsony, sötét hajú, és mindig széles mosoly - ezek jellemezték kezelőmet.

- Nem, minden rendben. A szervek szinte azonnal beindultak, a dialízis ilyenkor bevett dolog - nyugtatott, majd miközben egyre többet láttam a környezetből, ő eltűnt egy pillanatra.

Hirtelen sokan lettünk a teremben. Szinte minden ágyon feküdt beteg, az ágyaknál többen tették dolgukat.

Volt valami furcsa az egészben. Láthatatlanul, de a kezelőszemélyzet között észlelhetővé vált a rangsor. Akit magasabban kvalifikálnak gondoltam, jobban beöltözöttek, és több beavatkozással a kezei között tevékenykedett, míg, aki úgymond a keze alá dolgozott, az sima arcmaszokban és kesztyűben tette a dolgát.

Az ágyak csillag alakban elhelyezkedve könnyen elérhetőek lettek, a vezetők köztük szinte egyszerre láttak el majdnem minden beteget. Ők szúrtak, a körülöttük állók ragasztottak, fertőtlenítettek, kényelembe helyezték az ápoltak karját.

Igazán nem is láttam ragasztást, vagy beavatkozást sem, olyan futurisztikusan zajlottak a dolgok, mintha minden teljesen vértelenül történne.

A fontosabb munkavégzők annyira be voltak öltözve (csak két vagy három embert számoltam meg), hogy a fejüket nem is lehetett látni. Olyasmi csuklya takarta el arcukat, mint annak idején a hóhérok - csak fehérben.

A kezelést végző csoportok mellett kiemelkedett egy kúp alakú asztal, amin minden elérhetővé vált. Ágyneműk, kesztyűk, csövek, tűk.

- Na, András, önnel én foglalkozom - jelent meg újra a nővérke, és a kupacból kesztyűket húzott elő.

Érdekes volt számomra, hogy engem nem olyan eltakart fejű ember kezel, de nyugodt maradtam.

A rajtam lévő kórházi ruha - szintén hófehér - hosszú ujját nem húzták fel, s mire észbe kaptam, valamiért egy műanyag cső már szinte eggyé is vált a karommal.

- Kérnék egy kis segítséget, valamiért a dolog akadozik - kérte a felettesét az ápolónő, aki kezébe vette gyógyításomat.

- Mi a probléma? - lépett oda a doktor, majd átvette az irányítást.

- Elakadt, de amint látom, önnek már bent is van.

Innen én késznek számítottam, s az orvos vissza is ment korábbi csoportjához.

- Meddig tart ez a kezelés? - kérdeztem.

- Négy óra és tíz perc - jött a válasz. - Kényelmesen fekszik?

- Jó lesz így. Azt hittem, rövidebb a kezelés.

- Ennyi a szabott idő, de ez az utolsó.

A látásom közben teljesen feltisztult, olyan élesen nézelődhettem, hogy átláttam a termet. Néha furcsa kép villant be a jobb szemembe.

Egy kicsi kockát véltem felfedezni apró tűskéssel az oldalán a látóteremben. Átlátszónak tűnt, mint egy vízjel egy bélyegen, vagy a személyi igazolvány lapjain, ha nap felé fordították.

Gondolataim beszélgetni kezdtek velem. Meg sem szólaltam, mégis olyan volt, mintha valaki folyamatosan elmesélné, mi is zajlik, zajlott, amíg ide kerültem.

Kicsit messzebb tevékenykedett egy fiatal orvos. Nagyon furcsán nézett ki, először szinte megijedtem tőle.

Vékony testalkatú, mosolygós volt, úgy harminc-harmincöt év közöttinek véltem. Gyorsan tette a dolgát, de igazán a feje volt szembetűnő.

Nem láttam a feje tetejét. Helyette, számomra érdekes módon, az agyát figyelhette meg, aki ránézett. De mindezt citromsárga színben, beborítva egy átlátszó fóliával, ami, ha a gazdája grimaszolt vagy megmozdult, érdekes, rá jellemző hanggal csikorgott. Kicsit hasonlítva arra, mint amikor valaki leemeli a házi befőttről a celofánt.

Néhány tincs, hosszú, barna haja innen-onnan kinőve tarkította a képet, de ezek is hátrafogva, copfban helyezkedtek el, hogy ne akadályozzák gazdájukat a munkában. Sehol semmi műtős sapka, vagy valami.

A gondolataim feleltek a fel nem tett kérdéseimre:

Ő operált. Fiatal, de nagyon tud. Annyira profi, hogy amit látsz, azt is magának csinálta először. Igen. Saját szemébe, és a te szemedbe is beültetett egy mikrochipet, aminek köszönhetően most látsz. Merthogy az egyik szemére ő is megvakult, mert ő is cukros. Jó, mi? Ez az egész központ az övé, meg az apjáé, aki szintén nagy tudású professzor. Ketten viszik a

klinikájukat. Azért vehető most észre ez a zsongás, mert megcsíptek egy projektet, ahonnan kaptak egy rakás pénzt. Délután lesz is valami kis ünnepség, jön majd egy csomó ember. Hozzád is, mindenki, aki kell, itt lesz. Taxikat fizettek, lesz kaja, pia minden.

S a következő pillanatban ott is voltunk a nagy dínom-dánom közepén. Jöttek a vendégek, mindenki gratulált a dokinak, majd akadt, aki megállt, meg olyan is, aki leült valahova, és falatozni kezdett.

Megérkezett hozzám is az első csoport. Közeli ismerősök, volt kollégák, rokonok. Kicsit olyannak tűnt az egész, mint egy ballagás.

Egyikőjük, egy volt kolléganő ott állt mellettem, és folyamatosan tájékoztatott, hogy mi lesz, és nagyon boldog volt, hogy jól sikerültek a beavatkozások.

- Kaptál egy új lehetőséget, nagyon örülök, hogy végre a helyén van minden. Fognak még jönni ismerősök - jelezte.

- Nem fogok tudni mindenkivel kezet fogni, de nagyon jó, hogy itt vagytok - feleltem.

- Gondolod? Miért, mit látsz?

- Benneteket, mindenkit. A dokit, a vendégeket, mindent. Látom a mosolygós arcod, a szemeid a szemüveg mögül, a pici vörös hajad.

- De hát hidd el itt nincs senki, csak én.

Meglepődtem. Hiszen tele volt a terem.

- De hát annyian vagytok, itt van egy kész tömeg.

- Ezt csak te látod. Ezt is tudja az új chip, amit kaptál.

- Micsoda? - kérdeztem vissza értetlenül.

- Amit látsz, az nem itt zajlik, hanem egy másik teremben. Ott van egy adó, a te beültetett chiped pedig neked ide közvetíti három dimenzióban a képet, mintha itt lennének az emberek. Hidd el, itt csak én vagyok, meg anyukád.

Igen, őket, őt láttam az előtérben. Furcsa volt végiggondolni, hogy a többiek valójában sehol nincsenek.

Lassan oszlani kezdett a tömeg, és miután a kolléganő és anyu is elköszönt - valóban kezet tudtam velük fogni -, megint egyedül lettem a szobában.

Újra elnyomott az a furcsa álmom, ami tudatta velem, hogy megint jön valami új.

Kerti műtét és színjáték

Nem nagyon értettem, de arról volt szó, hogy a következő beavatkozást vidéken fogják megcsinálni. Pontosan nem tudtam, mi is zajlik, folyamatosan az volt bennem, hogy kiveszik a beültetett vesémet.

Mi lehet a baj? Talán nem stimmel valami. Vagy kiderült, hogy valaki másnak kell?

Elég abszurd, de már semmin sem vagyok meglepve. Tenni nem tudok ellene, ki vagyok szolgáltatva a dokinak.

A dokinak, akinek látszott az agya, azzal a néhány hajszállal, ami nem is tudom, honnan nőtt a fejére.

Na, igen. Ha kiveszik a vesét, velem mi is lesz? A sajátom nem lesz elég, akkor megint dialízis? Vagy megint kitaláltak valamit, ami mögött sok pénz van?

Aztán valahonnan kiderült, hogy maga az orvos vitt le arra a helyre, ahol majd szétkapnak.

Furcsa volt a helyszín.

Egy domboldalra épült kórház vagy klinika kertjében tértem magamhoz. Hatalmas sátor alatt volt a műtő, illetve az ennek kialakított hely. Oldalait nem láttam, az egész olyan képet festett, mint egy hatalmas sørsátor egy megfelelő betontalapzaton.

Vagy három műtőasztal helyezkedett el körülöttem, én az egyik legszélsőn feküdtem.

A kert, ami a domboldalt teljesen beterítette, hatalmas fűvel volt benöve, nagyon sok fa tarkította a látványt.

Érdekes fák voltak ezek. Némelyikük fűz lehetett, de a többségüket nem tudtam meghatározni. Kevés levél adott árnyékot róluk, ágaik, mint egy hatalmas, aszott, csontos kéz, úgy meredtek lefele. A sátor mellettiek, amelyek majdnem elérték az arcomat, kifejezetten azt az érzést keltették, mintha meg akarnának markolni.

- Mikor kezdjük a dolgot? - érdeklődött egy hölgy, aki ott állt talpig beöltözve az asztalok mellett lévő egyéb eszközök között.

- Nemsokára - felelt a fiatal orvos, akit ekkor nem láttam. Onnan tudtam, hogy ott járkál, hogy hallottam a feje tetején lévő fólia nyikorgását.

Majd hirtelen megjelent, mosolygott, és kicsit olyannak tűnt, mint aki nincs is ott. Tekintete homályosan áradt szeméből, kezeivel lágyan hadonászott, lábai mintha láthatatlan táncot jártak volna.

Valahonnan egy mélabús, halálszagú, közép-amerikai beütésű zene töltötte be az egész kertet. Nem hangosan, csak annyira, hogy erre minden táncolni kezdett.

Én már leszíjazva feküdtem, nem voltam betakarva, de kellemes nyár esti idő jellemezte a hőmérsékletet. Ugyan a nap lassan már elindult lepihenni, még világossággal ajándékozta meg a pillanatot.

Az asztalom hirtelen süllyedni kezdett. Halk, zümmögő hangja nem nyomta el a mindent átható pokoli muzsikát, ami félelmetesen szédített meg minden élt és holtat.

Ahogy a fekvőhelyem leért a legalsó pontra, a környező fák ágai megcirógatták arcomat. Talán, ha elérték volna, megkarmolnak.

Nem féltem. Halálos nyugalommal figyeltem, hogy mi fog történni ebben a tényleg halálos színű légkörben. Valóban itt fognak megműteni? Hol marad a steril környezet? Minek ez a színjáték. Mi ez a zene, és honnan szól?

Közben elkezdett sötétedni, a munkára váró asszisztensnő reflektorokat kapcsolt be, és ezeket rám irányította, majd karba tett kézzel várta, hogy végre elkezdődjön a munka.

Telt az idő, valahonnan bevillant egy óra képe, a mutatók vadul szaladtak rajta. A zene csak szólt, az ágyam hol felfele, hol lefele liftezett.

Idővel az eszközök letakarásra voltak ítélve, az örült doki eltűnt előlünk. Tudtuk, hogy ott van, de a beavatkozás csak húzódott.

- Na, jó, én nem várok tovább - közölte a hölgy, majd otthagytott.

Na, szép, itt maradtam ezzel az örülttel. Egyedül. Hogy lesz ebből műtét?

Megint lefele süllyedt az asztalom, s mire leértem a legalsó pozícióba, az operáló hely melletti domboldal teljesen átalakult.

Egy szikla helyezkedett el a jobb oldalon, aminek a tövében kialudt tűzhely maradványait fedeztem fel. Néhány kővel körülötte, meg elszórtan akadt még egy pár arrébb is.

A sziklafal másik oldalán egy kiszáradt, „T” alakú keresztfa állt szikáran, alatta kitaposott, felégett földdel.

A bal részen a domboldal szintén kiégett fű maradványait tartotta magán, mint egy szürke takaró. Kicsit messzebb egy apró és repedezett köves kápolna romjai, amelyek már belevesztek az éjszaka sötétségébe. Falai kormosak és koszosak. Mint egy szabadtéri színház díszlete.

Itt kezdtem el azon töprengeni, hogy ez az egész arra mehet ki, hogy félelmet keltsen bennem. Mégsem éreztem semmit. Egyszerűen vártam a fejleményeket, néztem a történéseket, mint a néző a színházban.

Megjelent egy ismerős nővérke valahonnan a háttérből. Vele lent találkoztam, még abban a kórházban, ahol a kertben várahoztam, hogy elszállítsanak.

Barna haja ugyanúgy copfba volt fogva, vékony testét viszont most nem fehér ruha, hanem egyszerű farmer és világos póló fedte. Megállt az ágyam mellett, a lámpák fényében árnyéka hosszúra nyúlt a keresztfa felé. Szeme vadul csillogott, amint a megzavarodottnak látszó, táncoló orvost figyelte.

- Megcsinálod akkor a műtétet? - kérdezte.

- Majd igen. Nemsokára.

- De már nincs itt senki, aki asszisztáljon.

- Te itt vagy.

- De én...

- Csak megmondom, hogy mennyi Diprivant kell adni, és menni fog - felelte a doki, s közben oda se nézett a lányra.

...csak megmondod, mennyi...

A lány is belépett a „színpadra”. Mozdulatai kecsessé váltak, ő is táncolni kezdett, legalábbis a mozgása ehhez hasonlított. Tekintetét közben nem vette le a másik szereplőről.

- Mondd meg: mi a bűn? - kérdezte halkán a férfi.

A nővérke válasz helyett odatérdelt a kereszt elé, melyre a saját, és az orvos árnyéka vetült, és halkán, alig érthetően mormolni kezdett.

- Neked fogadok hűséget, hogy ne legyenek bűneim.

A doki halk és mély kacagásba kezdett, majd felfelé igyekezett a kápolna irányába. Aztán el is tűnt egy időre.

- Hát hová lettél? - állt meg a tánccal a lány. - Nem felelsz? Ó, mit ér a bűnös lelkem!

S ez a „bűnös lélek” egyedül maradván összekuporodott.

- Ne hidd, nem hiába történnek a dolgok - hallatszott fentről, majd a másik egy hirtelen mozdulatsorral mellette termett.

Hát ez marha jó - gondoltam. - Én egyre jobban szórakozom, csak még mindig nem világos, mire jó ez az egész. Ezek összehabardtak, minek ide a színház?

Kezdtém magam rosszul érezni. Nyomottság, zsibbadás, és rossz közérzet lett úrrá rajtam. A levegő folyamatosan fogyott, a szívem vad iramot vett fel.

Belesüppedtem az ágyba.

...fel kell vinnem őt a városba...

...lehet, hogy nem fog menni...

...megoldjuk...

S a kemény műtőasztal nagyon puha, vastag szivaccsá változott.

A folyamatos ultrahang- és egyéb vizsgálatok során észlelték, hogy a vérzésből vérömleny maradt fent, így a második napon is operációra volt szükség. Ebben a beavatkozásban eltávolították ezt az oda nem való vérmaradványt.

Közben a vesét és a hasnyálmirigyet folyamatosan vizsgálták képalpító eljárásokkal és úgynevezett laparoskopos belülről is.

Aluljáró, és az első halál

Egy nagyon vastag és nagyon puha szivacson feküdtem. Ruha megint nem fedte testem, de a takaró elrejtette mindazt, amit kellett.

Fekvőhelyem egy autópálya alatti aluljáróban volt, ahol olyan földút ment keresztül, amit szántáskor használnak a nagy gépek. Az átjárót mindkét oldalról végtelennek tűnő termőföld ölelte.

A szürke beton, ami fölém magasodott, kopáran, és kicsit hűvösen hatott a kint tomboló hőségben. Ugyan a nap már elindult nyugatnak, még elég meleget árasztott magából.

Az árnyékot adó helyen, az egyik oldalon ott állt a doki fekete kocsija, egy nem túl nagy dzsip, a másikon néhány sátor oldalait lengette a szellő.

Az „ágyam” néha függőleges helyzetbe emelkedett, de ilyenkor se tudtam volna kiesni belőle. Valahogy mintha nem hatott volna rám a gravitáció. Ráadásul folyamatosan úgy fordult, hogy lehetőleg mindent lássak, ne csak a szürke betonfalat.

...Hol vagyok? Mit keresek itt?...

Nem voltam jól. Fájt a fejem, zibogtak az ujjaim, és kevésnek tűnt az oxigén is. Ugyan az orromban ott lebegett a szonda, ami folyamatosan adagolta valahonnan a friss oxigént, de kevésnek tűnt. Kicsivel később ágyam megint vízszintesbe fordult, számomra persze ez nem jelentett különbséget. Feküdtem benne.

Az oldalam mellett megjelent egy arc. Mivel magas volt a fekhelyem, őt csak nyaktól felfele láttam.

Nem tudom honnan, de tudtam, hogy ő a főnövér a fiatal orvos és az apja magánklinikáján.

Arca komoly, de nyugodt maradt, amint a nyakamnál lévő kicsi véna kanülhöz nyúlt.

- Hogy van, András?

- Nem túl jól - válaszoltam.

- Megnézzük a vérét.

- Jó, csak találjunk ki valamit, hogy kicsit jobb legyen - gondoltam.

A másik oldalról belépett a látóterembe a barna hajú, ismerős, fiatal nővérke. Ugyanaz a farmer és póló volt rajta, mint a kertben a színjáték alatt.

- Nemsokára megyünk tovább, nem is tudom, hogy miért álltunk meg - magyarázta nekem.

- Mert így döntöttem - jött a válasz, és ugyan nem láttam a hang gazdáját, rögtön felismertem a fóliahangot.

- De ennek semmi értelme - fordult oldalra a lány, és mivel kezdett hűlni a levegő, felvett egy kötött pulóvert.

Nem jött válasz.

Szóval akkor valahol félúton vagyunk a klinika és a vidéki magánkórház között. Ami bizonyos, hogy nem egy megszokott helyen tart pihenőt a doktorom. Egyáltalán, vajon kivette a vesét belőlem? Miért huncibál ide-oda?

Közben visszajött a főnővér, és kezében egy fecskendővel megint matatni kezdett a nyakamnál.

Kezem odanyúlt az oxigénszondához, nagyon piszkálta az orrnyílásomat.

- Azt ne vegye ki, kell a levegő - húzta el a kezem az orromtól.

- Tudom, nem akarom kivenni, csak megigazítottam.

- Hoztam egy kis gyógyszert, ettől jobb lesz - nyugtatott meg, majd miután benyomta a nyaki vénába, megint elment.

De nem sokkal lettem jobban.

Közben az orvos eltűnt az egyik sátorzerű építményben, majd hangos nevetések között egy fiatal cigánylány társaságában jelent meg. A lány fekete hosszú haja összefonva lógott hátára, ruhája igazi népviseletesen díszelgett, tele csipkével, és a megfelelő cirádákkal. Mindketten nevettek, majd kézen fogva elkezdtek szaladni egy távolabbi sátor irányába.

- Micsoda egy lotyó - hallatszott valahonnan, majd megjelent egy idősebb cigányasszony.

- Nem úgy van az - jelent meg egy férfi is, és a fejét rázta.

Közben teljesen sötét lett, ahol a fiatalok eltűntek, fény gyúlt, majd zene kezdett szólni. Abból az irányból romamuzsika, majd valahonnan az az ismeretlen, mélabús, halált csalogató zene, amit utoljára a nagy színielőadás alatt hallhattam.

A fiatal nővérke csalódott arccal felnézett a „plafonra”, majd nagyot sóhajtott.

- Ebből már úgysem lesz semmi, jó lenne már hazajutni.

Megint megjelent az idősebb kolléganője, aki megigazította ujjamon az oxigéntelítettségmérőt.

- Alakul a dolog? - kérdezte, majd az eszköz drótját a lábam között elhelyezett táskaméretű gépig elsimította. - Még jó, hogy ez a vacak velünk van.

- Most könnyebb. Jó, hogy itt ez a föcike. Rendes, és ő legalább figyel rám. Vajon miért teszi?

Az idő hol felgyorsult, hol lomha tempóval járta útját. Közben, aki tehette, és volt hova, lepihent. A cigányok bevonultak lakhelyeikre, a távolból hallható zenén, és a mindent átható komor hangjátékon kívül csend lett. Messzebről néha egy-egy autó elzúgó hangja még eljutott a fülemig, majd, mire észbe kaptam, újra felkelt a nap.

A levegő hűvösen és nyirkosan fogadott mindenkit, aki akkor ébredt. Előkerült a fiatal nővérke, aki nagyot nyújtózott, majd tekintetével körbepásztázta a helyet.

A sátorból álmos fejjel megjelent a férfi, kezében egy fém pohárral.

- Hol van az asszony, nem csinálta meg a teám?!

- Ott jönnek, ni - felelt neki az idős cigány nő, aki csak a fejét dugta ki a bejárati ponyva mellett.

- Na, meglátja, mit kap majd tőlem, ha hazaérünk.

Közben megint érkezett a rosszullétem. Mindenem fáj, minden izmom sikoltott, hogy kapjak levegőt. Szédültem, tekintetem kezdett homályosodni.

A társaságunkat kitöltő romák ezalatt lebontották sátraikat, hatalmas batyuikat a hátukra vették, majd köszönés nélkül továbbálltak. A velünk zajló eseményeket tudomásul nem véve folytatták útjukat.

- Nem tudunk elindulni - közölte a doki.

- Miért?

- Nem megy a kocsí. S ha fel is jutunk a városba... nem tudom.

Hogy mi van? Most és így kell meghalnom? Lehet, hogy van megoldás? Ehhez hasonló kérdések jutottak eszembe, majd szememmel keresni kezdtem az orvost. Tudtam, hogy ott van. Hallottam.

- Doki! Hol vagy?

Nem jött válasz, csak a nyikorgás. Ebből tudtam, hogy fel s alá járkál - nem képes elém állni.

- Hol vagy, gyere ide! - szóltam egyre erőteljesebben.

Odalépett elém. Mivel magasan feküdtem, csak a feje tetejét láttam meg. Már kezdtem megszokni a csupasz, sárga agyát.

- Nem tudom - mondta halkan.

- Na, figyelj ide. Saját magad is megcsináltad, pedig nem volt egyszerű. Mert meg akartad csinálni, és sikerült. Képes vagy rá! Tudsz, én meg akarom és hiszem, hogy megcsinálod - biztattam.

Sírva fakadt. Hangtalanul, de potyogtak a könnyei. A chipes szeméből is.

Hogy mitől esett így kétségbe nem tudtam meg, csak az volt bennem, hogy ha feljutunk a klinikájára, meg fog operálni, és az sikerül.

- Nincs kocsí - mondta végül halkan. - Az oké, hogy hol vagyunk.

- Innen nem messze van egy mentőállomás, ha lehet onnan segítséget kérni, ők felvisznek - feleltem.

- Nincs telefon.

- De ott van a fejed felett az országos riasztórendszer. Most ki lehet próbálni, hogy mit ér - felelt a fiatal nővérke, és felfele mutatott.

Valóban. Ott lógott egy fekete, rádió nagyságú dobozka, oldalán egy kapcsolóval.

A doktor gondolkodás nélkül fellépett a szivacsra, majd bekapcsolta a szerkezetet.

Az halkan, de jól hallható hangon szirénázni kezdett. Lehiggadva fogtuk fel, hogy minden központban jelez a rendszer, kezdtem megnyugodni, hogy mégis van remény.

Telt az idő, senki nem beszélt. Mindannyian vártuk a mentőt. Fülemben az egyik kereskedelmi tévécsatorna műsorvezetőjének a hangja csendült bele.

...Ezt a rendszert azért építették ki, hogy mindenhol lehessen segítséget kérni és kapni. A legközelebbi riasztható egység azonnal a helyszínre tud menni, és most szól ez a jelzés. Nem értjük, hogy miért nem érkezik meg a segítség. Kérünk mindenkit, aki mentőt lát, jelezze neki, hogy lépjen kapcsolatba a központtal, mert nagyon várják, hogy odaérjen valaki...

Újabb ismerős hangot hallottam meg, ezúttal egy szóvivő beszélt:

...Most szabadult fel több autónk, csak a fővárosból kettő kiemelt rohamkocsí indult útnak, mellette a legközelebbi mentőegység valószínűleg most ér oda.

Ha túl leszek ezen az egészen, majd elmesélem, hogy miattam volt riadóban a fél ország...

Igen. Már ott volt a mentő, én mégsem benne feküdtem. Mellette voltam a földön, a mentőtiszt hölgy meg bent ült az autóban. Mi ez az egész? Még mindig rosszul vagyok, miért nem segít a mentős?

Ezalatt befutott még egy fehér, kéklámpás autó, de a személyzet nem vehetett fel. Az első kocsi parancsnoka nem engedte.

- Azért nem viszem el, mert nem tudom: nem, és kész. Igen, tisztként ezt a döntést hoztam. Jó, le fogom írni - ecsetelte a másodikként érkező személyzet a rádióba a központnak.

Egy pillanatra megláttam az engem fogva tartó tisztet. A főnövér volt, csak piros mentőskabáttra és fehér ingre változott az öltözete.

- Miért nem segít rajtam? - kérdeztem tőle.

Nem érkezett válasz. Arcán hatalmas könnyek peregtek alá, majd elfordította a tekintetét.

Megvolt a felelet. Mert nem lehet. Itt van minden, és nincs megoldás...

Újra a mentőautó mellett feküdtem, lent a földön, az oldalajtó előtt.

Már nem fulladtam, de nagyon erőtlen lettem. Kezem mégis nyújtózott a bejárat felé, nem tudom, miért, csak úgy éreztem, el kell érnem.

Nem ment. Minden erőm elhagyott. De miért nem segít a főnövér? Csak egy kicsit, hogy ott lehessek a kocsiban. Utoljára.

- Ez az, eléred. Ez a vége, de ez jár neked.

Beszállni nem tudtam, annyira telt, hogy a bal lábam felerőltettem és beraktam az ajtón. Legalább megérintettem egy mentőt ebben a pillanatban...

Már nem a kocsi mellett, hanem egy kunyhó bejárata előtt hevertem a porban. Koszos fehér ing, és bokáig érő fekete vászonnadrág volt rajtam. Se zokni, se cipő.

Tekintetem homályosan kereste a hollétemre a választ, amikor két egyszerű cigánylány állt meg mellettem. Kezüket tördelték, szótlánul néztek.

Már nem fulladtam, csak az ujjaim zsibbadtak. Aztán ez az érzés elindult felfele a karomban, egyre feljebb.

Félnem kellett volna, mégsem tettem. Arra figyeltem, hogy mi után mi fog történni. Ez lenne a halál? Mi van utána? Lehet, hogy nemsokára megtudom.

Testem önkéntelenül meg-megrándult, ahogy kezdett belőle elillanni az élet. Az jutott eszembe, hogy azért zsibbadok, mert a leállt szívem miatt megáll a vér a testemben.

A légzésem egyre ritkább lett, a rándulások ezzel párhuzamosan követték.

- Vége. Szegény, nagyon fiatal volt - mondta az egyik lány, majd megigazította a kezem a testemen.

- Hogy hívták? - kérdezte a másik, majd eltörölt egy apró könnycseppet az arcáról.

- Azt hiszem, Tóth Ferenc. Majd értesíteni kell a családját. Messze, vidéken laknak.

Na, de engem nem is így hívnak. Meg még itt vagyok, nem is haltam meg. Vagy igen, csak az agyam él még? Mi van, ha ez valami félreértés?

Nem érkeztek válaszok, s a két lány, meg minden ködössé vált.

A ravatalozás

A homályos kép megmaradt, csak a tér alakult át. Egy kicsit kemény és hideg asztalon feküdtem, tisztán, és valamiféle ünneplésre szánt, de egyszerű ruhában. Szürke nadrág, hozzávaló kabát, fehér ing, és mindehhez fekete cipő.

Kezem összekulcsolva a mellemen, rajta egy apró, nem túl bonyolult összeállított, nem nagy virágcsokor, alig észrevehető, borsónyi fehér virágokkal.

Egy kissé szűknek tűnő, szegényesen berendezett kápolnában voltam, melynek hosszú és vékony ablakain nem sok fényrel próbált betűzni a nap.

Velem szemben a bejárat, a bal oldalamnál valami egyszerűen megmunkált oltárféle, melynek szegélyén gyertyák sorakoztak. A másik oldalamon faragott széksor, mellette egy barna faajtó.

...Vajon most halott vagyok, vagy csak ezt hiszi mindenki? Ha ez a halál, hogyhogya nem kívülről látom magam? És nem is volt se alagút, se fények. Vagy ezek csak most jönnek? Egyáltalán, hol vagyok?... Nem éreztem a korábbi zsidogást, se azt, hogy fulladnék. Viszont arra lettem figyelmes, hogy rettenetesen ki kellene mennem a mosdóba.

...Hát ez jó. Ha meghaltam, akkor nem is kell kimennem, miért érzem mégis? Na, ha meg elindulok, furcsa lesz az esetleg érkezőknek, ha a halottjuk feláll.

Gondolataim folyamát az oldalsó ajtón belépő idős asszonyka érkezése szakította meg. Nagyon egyszerűen, de az alkalomnak megfelelően viselte a ruháját. Ősz, göndör haján egy sötétszürke kendő, nyakában pedig fekete sál díszelgett.

Szóltanul megigazította rajtam az esetleges gyűrődéseket, oldalt megmozgatta a már elhelyezett koszorúkat és csokrokat, majd vetett egy keresztet.

...Ki ez a néni? Vajon hol vagyok? A szülőföldemen, vagy máshol, ahol az a Tóth Ferenc, akinek hittek, élt?...

Nagyon ki kellett volna mennem. Uralkodtam az érzésen, hát most mégsem mehetek innen el. Szegény néni szerintem sikoltozva szaladna ki mellőlem.

Mély gondolataimat a bejárati ajtón érkező emberek szakították meg. Halkan mellém léptek. Volt, aki megsimított, volt, aki csak megnézett, majd megkerülve a fejemen átment a másik oldalra. Ott letette a virágait, majd esetleg mormolt egy imát, és ahogy jött, úgy ki is ment.

Nem voltak ismerősök. Mindenki idegennek tűnt.

...Lehet, hogy ezek az emberek tényleg nem is engem búcsúztatnak. Na de akkor hol vagyok én? Ki vagyok én, s ha nem haltam meg, ki fekszik itt?...

Jött két idős hölgy. Egyikőjük lopva kicserélte a virágocskákat a mellemen, majd odasúgott a másiknak:

- Ezt mindig kicserélem. Olyan igénytelen vacakokat tesznek szegényekre.

- Igen, nekem is ez a véleményem. Így már jó lesz, és senki nem is veszi észre.

Hideg ujjukat végighúzták az oldalamon, majd ők is kiléptek az épületből.

Végre nem maradt senki: azt hiszem, most már fel kell kelnem. De mire megmozdultam volna, megint megjelent a néni, aki az elején igazgatott. Ahogy a kezem lecsúszott a mellemről, kissé megakadt a tekintete, de látszólag nem ijedt meg.

- Hát nem ellenőrizted, gyermekem, hogy valóban meghalt a testvérünk? - szólalt meg a tiszteletes a fejem felett, majd oldalról szembeállt a hölgygel.

- De igen, atyám. De meghalt: ön is tudja, néha mozognak a halottak - Majd visszatette a kezem a helyére.

...Valahogy tudatnom kellene velük, hogy nem vagyok halott, és hogy ki kellene jutnom. De hogyan? Talán a tiszteletes, igen. A hölgy biztos elájulna, ha meg is szólalnék...

A kijutásomat sürgető érzés egyre erősebb lett, aztán nem volt tovább. Csak remélni tudtam, hogy a ruha mindent eltakar.

S amikor megint egyedül maradtam, ezt mindenképp ellenőriznem kellett. Legnagyobb meglepetésemre kezem egy katétert tapintott.

...Nem lehetek halott, a hulláknak nem raknak be katétert. Akkor viszont mi ez az egész?...

Egyre bonyolultabbnak kezdett hatni a dolog. Viszont a „balesetem” ellenére nem éreztem, hogy megkönnyebbültem volna. Az inger hullámszórt, néha bele-beleszórt valami az alhasamba.

Kissé nyikorogva kinyílt a bejárat, egy fiatal lány - a barna hajú nővérke - lépett be rajta. Szolid ruhát viselt, kezében fekete kendőt tartott. Vetett egy keresztet, majd a rendben tartómhoz igyekezett.

- Áldás, békesség - kezdte. - Tudok beszélni a helyi vezető atyával?

- Csak a tiszteletes van itt. Miről van szó?

- Bűnt követtem el a meghalt testvérünkkel szemben, szeretnék bűnbocsánatot nyerni - suttogta, s emellé még kezét is az arca elé emelte. - Amennyiben lehetséges.

- Ez megoldható, kérlek, várj egy kicsit - válaszolt neki a másik, majd bement az oldalsó ajtón.

Ketten maradtunk. Nem szólt semmit, csak lesütött szemmel és lehajtott fejjel várta sorsát.

...Milyen bűnről beszél ez a lány? Akkor mégis én fekszem itt?... Megjelent az atya, majd kitért karokkal tessékelte a nővérkét, hogy elnyerhesse azt, amiért idejött.

- Hűséget fogadtam a gonosznak, s ő meghalt. - Rám mutatott, majd a többi mondanivalóját elnyelte az oldalajtó mögötti helyiség. Közben ismét emberek jöttek, és miután megtették, amit szükségesnek gondoltak, el is mentek.

Megint egyedül voltam. A hólyagom felől érkező érzés egyre erősödött, valami nem stimmel azzal a csővel. Kezem megint megkereste az eszközt, ami elvileg a segítségemre volt kitalálva.

Ekkor feltűnt a főnővér.

...Hát ő mindenhol ott van? Őt legalább ismerem, neki el lehetne mondani, hogy nem vagyok hulla, meg hogy segítsen.

...Na, ha egyszer hazajutok, meglesz a meglepetés, hogy tényleg nem haltam meg. S mindezt én mondom majd el. - Nem haltam meg. - Lesz döbbenet...

Rajta fekete kosztüm, meg egy kalap, és a hozzá tartozó, vékony arcot rejtő fátyol volt.

- Azt ne bántsa, András - kérte.

- Valami nem oké, olyan, mintha nem vezetne - szólaltam meg, bízva benne, hogy tudja az igazságot.

- Nincs semmi baj a katéterrel, szépen telik a tasak - nyugtatott. Majd a fejemnél fogva tolni kezdett kifele.

Az asztalnak kerekerei voltak, s miután kigurultunk a nagy ajtón, vagy hat fekete öltönyös férfi csatlakozott hozzánk.

Ott kísért az örült doki, és az apja is. Mindannyian szótlanul és komoly arccal.

Körülvettek, mindegyikük megfogta az asztal oldalát.

Már nem a kápolna előtt voltunk, hanem a magánklinika egyik bejáratánál.

...Most eljártsszák a díszes temetést? Kinek folyik a színház? Mi a végeredmény? Vagy csak egyszerűen kivonnak a forgalomból, hogy meghaltam, és aztán nem is fog keresni senki?...

Nem érkezett válasz a fel nem tett kérdéseimre.

A betonon zötykölődő fekvőhelyem álomba ringatott.

A vezetőváltás

Lassan, de biztosan alkonyodott. A szellő, ami néha meglibbentette a fák ágait, langyosan simogatta a bőröm.

Egy kerekese fekvő hordályon pihentem. A látvány szokásosan tárult szemembe, betakarva derékig, és a lassan már a részemet képező szertefutó csövek.

Kint voltam az utcán. Valahol a város szélén, a magánklinika oldalánál, nem messze a bejáratától.

Az épületet most láttam először. Fehér, és nagyon világos almazöld színű falaira kupola fektült rá, mint egy kifeszített, hatalmas sátorponyva. Ablakai aprón lyuggatták oldalait, de belátni sehol sem lehetett. Az egészet rendezett kert, és egy szintén fehér rácskerítés vette körül.

Ugyan nem láttam, de valahonnan tudtam, hogy az épület hátsó oldala rejt egy hatalmas, lebetonozott udvart is, ahol sokszor parkoltak autók.

...Miért vagyok itt kint, és miért nem értem megint, hogy, mi zajlik velem?...

Néhány ápolónő ácsorgott az ajtónál. Cigarettaztak, fel s alá járkáltak - mindegyiken látszott, hogy ideges.

Az utcában sok újonnan épült, igen csinos házikó állt, az egész telep olyan képet festett, mintha új városrészben lennék. Néhány parkoló kocsit vettem még észre, amúgy minden teljesen néptelenül fogadta az érkező sötétséget.

- Furcsa is volt nekem ez az egész - szólalt meg az egyik nővér. Ő kicsit idősebbnek tűnt társaihoz képest, majd elnyomta a cigijét.

- Csak jöttek-mentek, volt, hogy a főorvost nem is láttam.

- Igen, csak a fiát. Szerinted honnan volt a pénz mindehhez?

- Ott volt az a megnyert pályázat, nem? - kérdezett vissza naivan egy fiatalabb kolléga.

- Na, igen, annak volt is látszatja. Egy darabig. Aztán csak a rejtélyes dolgok.

...Ezek miről beszélnek?...

Kezdett összeállni a kép. A családi vállalkozásban működő kórház vezetésének valószínű kiderültek a simlis játéka. Mert, ugye, az ilyesmit nem lehet a semmiből a végtelenségig futtatni. A mindennapi költségek, a nem olcsó operációk, a dolgozók, meg néha a nagy dínom-dánom.

Teljesen érteni kezdtem, hogy az elégedetlen munkaerő, miután rájött a háttérben zajló dolgokra, már nem akart tovább itt tevékenykedni.

...Na, ez szép, de most akkor én meg itt nyaralok majd az utcán?...

Nem akadt senki, akivel a gondolataimat megbeszéljem. Néha ember nem volt, aki meghallgasson, néha meg furcsa módon a hangom nem engedte a beszélgetést. Csak feküdtem, s némán figyeltem az eseményeket.

Odalépett hozzám az utolsó dialízisnél engem kezelő ápolónő. Civilben, nagyon komoly arccal, és mindehhez hatalmas nyugodtsággal valamit igazított a csöveimen.

- Minden rendben van, András? - kérdezte.

- Igen, köszönöm.

És valóban. Nem fáztam, nem fulladtam, nem volt se fájdalom, se semmilyen rossz érzés.

Egy fiatal hölgy lépett ki a főbejáraton, majd az ott várakozókhoz fordult.

- Az önök státusza tisztázott. Nem értem el a főnővért.

- Igen, vidékre kellett reggel mennie, de már hívtuk, elindult vissza.

- Az jó, sok dokumentációval kapcsolatban ő tud segíteni. Itt nagyon súlyos mulasztások vannak - fejezte be a nő.

- Gondolom, mindent átvizsgálják.

- Igen, nála például egyetlen ultrahang sem történt. Legalábbis papíron - mutatott felém az ellenőr. - Kértem a fiatal doktor urat, azt mondta, előkeríti, amire szükségem van. Mert igenis volt vizsgálat, hiszen nélküle hogy is történhetett volna meg a beültetés?

Amazok a fejüket rázták.

- Rajta lesznek, hogy meglegyenek a papírok.

- Érkezik a megyei főorvos, az egészségügyi részéért ő végzi majd a vizsgálatot - közölte a revizor, majd visszament az épületbe.

Mögöttem egy fehér autó állt meg, és ahogy jelezték, megérkezett a doktor.

Magas, széles vállú, nagyon elegánsan öltözött férfi lépett oda hozzám.

- Jó napot!

- Önnek is.

- Minden rendben van? - érdeklődött először tőlem, majd a nővértől, aki szorgalmasan vigyázott rám.

- Jelenleg minden paramétere normális, főorvos úr.

- Mikor volt a beavatkozás? - s közben megtapogatta a hasamat.

- Három napja - felelt az ápolónő.

- El sem hiszem. Azt gondolom, amikor manapság már egy tableta is elég, és nem kell vagdosni, meg idegen szerveket beültetni... Felénk, ha valakinek vese kell, csak egy Controlltab kúrát adunk. Itt erről nem hallottak?

- A gyógyszer itt is létezik, ugyan elzárva, de itt mindenkit operálnak - válaszolt kissé keserűen a kolléganő.

...Ja, hogy nekem is elég lehetett volna, ha beszedekek néhány bogyót? Ez finom. Megint igazam van, de mindenki azt hitte, bolondokat beszélek. Mert manapság még nem tart itt az orvostudomány? Dehogynem, csak, ugye, ez olyan, mint a benzin meg a napelemes autó...

Valahonnan egy halk, vékony, de annál magasabb frekvenciájú sziréna hangja törte meg a beszélgetést.

- Na, érkezik a főnök - tette a megjegyzést kaján vigyorral a bejáratnál álló idősebb „volt” dolgozó.

Egy fekete dzsip állt meg kicsit arrébb, majd a klinika vezetője, a „főorvos úr” szállt ki belőle. Kezében keményfedelű diplomatatáska, s miután bezárta az ajtót, és beriasztotta a járművét, odasietett hozzánk.

...Bip-bip. Pont olyan, mint a telefonomon az SMS-t jelző hang...

- Jó estét! A részleteken túl azt hallottam, hogy nem találták meg a kliens ultrahang leletét. Mert iktattam, otthon volt. Tessék - adta át a papírt.

Közben odajött már az ellenőrzést vezető fiatal nő is.

- Köszönöm - vette el a másik orvos, majd miután a lapon mindent rendben talált, ránézett a kollégára. - Azért megnézném most is egy friss ultrahanggal.

- Természetesen: megmutatom, hogy hol van az épületben a vizsgáló.

- Köszönöm, de itt a saját mobil gépem a kocsiban.

...Na, végre, most kiderül, hogy tényleg kivették-e a beültetett vesét. Vagy egyáltalán mit is műveltek velem?...

Ugyan nem értettem, hogy mindezt kint az utcán teszik, de nem zavart. Az ellenőrző orvostól áradt a nyugaltság, ez az én meglévő lelki békémet még jobban megerősítette.

- Akkor én bemennék, itt, gondolom, már nincs rám szükség. Van bent még egy kis dolog - csapta a táskáját össze a klinikavezető.

- Hogyne. Nemsokára megyek én is.

- S ha kérhetem a kollégánót - fordult oda az ellenőrhöz - legközelebb ilyenkor engem legyenek szívesek értesíteni, vagy a jogászomat. Nem az ápolónők vezetik a klinikát.

- Hogyne - biccentett a nő.

Egy utcai lámpa alatt voltunk, mégis azon töprengtem, hogyan is fog tudni megvizsgálni a főorvos. Mire ez a röpke gondolat végigvillant a fejemen, már a vizsgálófejre rá is nyomta a jó kontakthoz kellő zselét.

Kitakartak, majd egyetlen mozdulattal eltávolították a fedőkötést a hasamról.

Olyan kép fogadott, mintha kinyitotta volna a hasfalamat, ami alatt ott díszeltek a beültetett szervek. Persze, mindez vér és érzés nélkül. A vese lila színűen, hat vagy nyolc fehér csigavonallal díszítve virított, a hasnyálmirigyet nem is láttam. Valószínűleg arrébb van.

- Ez lehet, hogy egy kicsit hideg lesz - közölte a doktor, majd végighúzta az eszközt a vesémen.

- Nem is annyira.

A nővérke megsimította a kezem, az ujjjaival eltartotta a takarómat.

- A vese szépen működik, a leletnek megfelelően, ahogy le van írva. De azt már látom, hogy a szerv lézeres gravírja nem a szabályos kóddal van ellátva.

- Ez mit jelent? - kérdezte szinte helyettem is a nővér.

- Nagyfokú dokumentációs hiba. A beteget nem érinti, de hiba.

...Megvan a vese, még dolgozik is, ez jó. Ahhoz képest, hogy mikén mentem keresztül, az is csoda, hogy van bennem valami...

Visszarakták a kötést, majd váltott a kép.

Már bent feküdtem a klinika intenzív részlegén. Minden csupa zöldbe burkolózva, a néha a látóterembe kerülő dolgozók talpig ugyanilyen színű ruhákba öltözve tették a dolgukat. Velem épp nem kellett foglalkozni, de rajtam kívül nem fedeztem fel más betegeket. Léteztek, viszont annyira el lehettünk osztva, hogy olyan volt, mintha nem lenne ott senki.

...Hát, igen, zajlik az élet. Na, de azért mégis kellene valahogy beszélnem az „agyas” dokival. Mert ő igenis megoperált, és mégsem vette el a vesém. Sőt. Kértem, hogy hozzon fel, és itt is vagyok. Lehet, hogy az eddigi munkája nem túl szabályos, meg vannak hibái, de megcsinálta a melót. Nem könnyen, de az életemet köszönhetem neki. Legalább kezet fognék vele, ez a legkevesebb...

Valahonnan hallottam, hogy őket leváltották, a klinika meg központi irányítás alá került. Ha akarnak, maradhatnak dolgozni. Míg őt lehetett néha látni, és tudni is, ha bent van - ilyenkor mindig hallottam a kerti műtőnél megismert baljós zenét -, az apja csak pár napig maradt ott. Általában ilyenkor is csak az irodában tevékenykedett.

- Nemsokára bejön az új főorvos - szólt oda az egyik nővérke a másiknak, majd kicserélte az infúziós palackomat.

- Nem a megyeit nevezték ki ide?

- Őt szerették volna, de nem tudta elvállalni. Állítólag ez is rendes.

...Tehát megint valaki, akinek majd a kezében lesz a sorsom. Remélem, ritkulkak a meglepetések...

S mintha rendezték volna a jelenetet, megérkezett az új vezető. Középkorú, erősen kopaszodó volt, kevés haja ősz szálakkal takarta még nem csupasz fejét. Tisztán vasalt és hófehér köpenye alatt civil ruhát viselt, szabványos öltözete nem volt szokatlan senki számára.

- Mindenkit köszöntök, kérem a kolléganőket, majd fussunk össze az irodában egy pár percre!

- Rendben, főorvos úr - felelték.

- András, hogy van? - lépett oda, majd kezet fogott velem, és bemutatkozott.

Erős szorítása mögött a magabiztosság, és az első vizsgálat irányomban világossá vált. Teszteli, milyen a jelenlegi fizikumom.

- Köszönöm, most jól érzem magam.

- Helyes. Szokott tévét vagy rádiót hallgatni?

- Előfordul.

- Akarja, hogy bekapcsoljuk a televíziót?

- Nem is tudom, e pillanatban elvagyok. De szólok, ha szívesen hallgatnék valamit.

- Csak bátran - szólt még oda, majd gyors léptekkel elhagyta a szobát.

...Igen, jó fejnek tűnik. Vajon neki milyen tervei vannak velem? Hogyan nyerte meg ezt a posztot, mi lehet a tarsolyában?...

Mivel nem jelentkezett semmi olyan érzés, ami arra figyelmeztetett volna, hogy valami nem stimmel, hosszú idő után nyújtóztam egyet, majd úgy döntöttem, pihenek egy keveset. Csend, béke, nyugalom. Jó helyen vagyok, biztos kezekben.

Távolról hallottam, hogy szól a tévé, de nem nagyon figyeltem rá. Valakik beszélgettek, de olyan halkán, hogy azt meg nem hallottam. Igazán nem is volt rossz csak úgy lenni magamban. Nem voltak fájdalmak, nem éreztem semmi rosszat, hacsak az orrszonda meglétét nem, ami folyamatosan irritálta az orrom. Ugyan jól esett a belőle áradó tiszta levegő, de mindig azt éreztem, hogy folyik az orrom, vagy hogy egyszerűen az a valami nem oda való.

Érkezett egy kellemes hangú férfi, ugyan nem láttam, de úgy gondoltam, orvos.

- András, szokott rádiót vagy tévét hallgatni?

- Igen, előfordul - feleltem.

- Akarja, hogy keressünk valami csatornát, amit szívesen hallgat?

- Nem is tudom, jó az, ami megy. Néha figyelem is.

Közben a fülem ráhangolódott a televízióra, ahol felcsendült egy kellemes és ismerős zene.

- Láta annak idején a Flashdance-t? - kérdezte az orvos, majd éreztem, hogy már nem csak ő áll az ágyamnál.

- Igen, jó kis film volt.

- Sőt. - Azóta ennek a filmnek a híres betétdalát többen feldolgozták, de ezt nem is kezdtem ecsetelni beszélgetőtársamnak.

- Amikor a kohóból megy táncolni... meg amikor megengedik, hogy újra próbálkozzon.

- Hát, igen. - De, azt hiszem, ahogy nem nagyon bonyolódtam jobban bele a társalgásba, észrevehetővé vált, hogy még ehhez is fáradt vagyok.

Érthetetlen műtét

Egy nagyon tágas helyen ébredtem fel. Legalább akkora volt, mint egy tenispálya. Ahogy körülméleltem, rájöttem, hogy a műtőben vagyok.

A nem megszokott méretekkel megáldott helyiség számomra annyira vad képet adott, hogy mire körülnéztem, szinte elfáradt a szemem.

A kétféle osztott munkaterület nagyobbik része volt maga a műtő. Több asztalt fedeztem fel, ezek nagyon távol helyezkedtek el egymástól. Mindegyik a levegőben lebegett, akadt, amelyik több méteres magasságban várakozott, ellentmondva a fizika törvényeinek. Vagy beteggel, vagy anélkül, letakarva egy mélykék lepedővel.

A helyiség teteje messze elveszett a félhomályban, annyira magasan lehetett, hogy nem is láttam.

Egy másik asztalon, ami tőlem vagy öt méterre volt, szintén egy férfi várakozott. Nyugodtan pislogott takarója alól, csendben várta, hogy valamikor sorra kerüljön. Ő is, mint én, legalább három méterre a padló felett lebegett.

A többi eszköz, amit a beavatkozásokhoz szoktak használni, még letakarva várta sorsát szétszórva a nagy helyen.

A munkaterület másik, üvegfalal leválasztott része velem szemben volt látható. Kicsit olyan-
nak tűnt, mint nyugaton a kivégzéseknél a kettéosztott szoba, ahol az egyik részen zajlik az ítéletvégrehajtás, a másikon meg ott ülnek a nézők.

Csak itt az átlátszó falon túl nem székek, hanem egy zenekari színpad elemeit vettem észre. Mikrofonállványok, a hangfalakhoz támasztott gitárok, dobok sorát - mind letakarva.

A hangszerek mögött egy komor és szürke sziklafal, s a hely e részének nem is volt teteje. Csak az égbolt.

- Mielőtt megkezdik az operációt, kicsit lemosdunk - szólalt meg a már ismert hang: a fiatal nővérke érkezett hozzám, aki mostanság sokszor ott volt, ahova sodródtam.

Ágyam a magasból leereszkedett a földre, s az ápolónő munkához látott. Kezében egy hatalmas kék lepedő, amit bevizezett, majd törölgetni kezdte testemet.

Nem volt hideg, mégis fájni kezdtem. Ugyan a víz, amivel mosdattak, melegnek tűnt, kicsit dideregtem.

- Ennyire fázik? - kérdezte tőlem a lány, majd kérte, forduljak oldalra.

- Igen, de kibírom.

...Megint miféle operáció vár rám? És miféle műtő ez? Na és, hol vannak a többiek a beavatkozáshoz?...

Csak érkeztek a gondolatok, és kezdett a korábbi, rendezett állapot összekavarodni.

Az üvegfal mögé belépett a fiatal orvos. Kevés haját most copfba fogta, de a vad látványt, amit a számomra már megszokott látható fejének tartalma okozott, nem tudta javítani.

Kék műtőruha volt rajta, de úgy véltem, még nincs teljesen kész a munkára. Odasétált az egyik letakart dobozhoz, majd mindent áthatóan felcsendült a nála már elengedhetetlen muzsika.

- Mikor kezdjük? - kérdezte tőle a nővér.

- Nemsokára - felelte komoly, és kissé szomorú arccal.

Táncolni kezdett. Lassan, ahogy az ütem megkívánta.

...Megint egy színjáték? És most mi a cél? Vajon kivesszük, vagy beraknak? Tudtommal rajtam már nincs mit csinálni...

A zene elhalkult, majd váltott. Keményebb rock csendült fel, de ez is szomorú hangsorokból állt össze. Ismerem, s ha mertem volna, talán én is énekelni kezdek.

Hallani kezdtem bentről a fiatal orvos gondolatait.

„Vajon tényleg oka van annak, hogy elhagyott? Ez már megszokott, valahogy mostanság ez az én formám. Pedig azt hittem, ez sikerül. Senki nem tud rólam semmit.”

Míg a férfi táncolt, a lány már beöltözve várta a munkát. A zene megint váltott, egyre vadabb és dübörgőbb ritmusok érkeztek a letakart hangfalakból.

Telt az idő, s ugyan nem siettem sehová, kissé zavart, hogy lehet csak így eltologatni egy műtét kezdetét. Tudtam, ha abbamarad a zene, megkezdik a beavatkozást, mégis úgy éreztem, órák telnek el. Mivel a mosdatásom már rég befejeződött, hogy ne fázzak, rám is kék lepedő került.

...Ez az alak most már biztos, hogy nem normális. Tudom, hogy profi, még ha nem is ment el a diplomaosztóra - ezt nem is sejtem, honnan tudtam meg -, de a viselkedése annyira dilis, hogy a környezete csodálom, hogy nem kapott még infarktust...

Hangos kopogás zavarta meg a táncot, a zenét, a gondolataimat. A vezető főorvos állt az üvegfalhoz, és kissé mérges, kérdő arccal szólt be a dokinak.

- Munkára!

A zene elhalkult, a szórakoztató lépések és mozdulatok abbamaradtak, az orvos átjött a műtőtérbe.

- Kimaradt az előkészítés az altatásra - szólt a lányhoz.

- Te a helyi érzéstelenítésben is jó vagy, nem? - mosolyodott el amaz, a mondatát viszont csak viccnek szánta.

Két asztal került egymás mellé. Az egyikén én, a másikon egy ismeretlen férfi feküdt. Arcát nem láttam, de úgy gondoltam, mélyen alszik. Más nem volt ott, csak az orvos meg a nővérke.

...Most vajon mi lesz? Ezek tényleg nem fognak elaltatni? Ha akkora lesz a dolog, mint szokott, hogyan bírom majd ki?...

- Akkor komolyan nem altatunk?

- Nem. Hozz abból az LAPT tapaszból.

- Ötvenes kell?

- Nem, elég a huszonötös. Teszek fel hármat.

Oldalamra fordítottak, majd három, körülbelül öt centi széles, ragtapaszhoz hasonló csíkot tettek a hátamra a derekamnál.

...Na, ez érdekes lesz. Ezt a módszert még nem ismerem. Na, de mi is lesz most?...

Annyira zajlottak a történések, hogy nem tudtam megszólalni. Miközben az oldalamon feküdtem, megláttam a másik beteg hátát. Jó, nagydarab ember volt, amihez hatalmas izomzat tartozott.

- Na, mire odaérek, már nem is érez semmit - mondta az orvos, majd minden kesztyű és szike nélkül nekiesett a férfi derekának.

Érdekes hangokat hallottam. Némelyik cuppogásra hasonlított, némelyik recsegett, vagy ropogott.

- Na, ez kész is van - szólt újra a férfi, majd nagyon dinamikus kézmozdulatokba kezdett. Ujjai között vékony, damilszerű fonalat láttam, ezt, mint egy nagyon gyors szövőszék karja, sziszegve végigvezette a hatalmas testfelületen.

„Sitty-sutty-sitty-sutty-sitty-sutty-sutty.”

Miközben engem is a hátamra fordítottak, és megigazították a takarómat, az asszisztáló kolléganő egy-egy mozdulattal lehúzta rólam az érzéstelenítő tapaszcsíkokat.

- Megmérte a lábszárát a centivel? - érdeklődött a doki.

- Nem, annyi lehet, mint a műtét elején.

- Azért nézd meg - rakta oda a mérőszalagot a vádlimra a férfi.

- Annyi.

- Köszönöm a segítséget! - intett a lányhoz a doki, majd elhagyta a műtőt.

- Nincs mit. Egy élmény volt.

...Nem értem. Mit vettek ki, vagy raktak be abba a férfiba? És velem mi is van?...

Mivel semmit nem éreztem, és nem is láttam a rajtam lévő beavatkozást, nem tudtam eldönteni, hogy mit műveltek itt az elmúlt időszakban.

- Most mi is történt velem? Mit csinált a doktor úr? - tudtam végre megkérdezni az ápolónőt.

- Most semmit.

- Nem vettek ki belőlem...

- Megvolt az átültetés, minden rendben - felelte kissé szigorúan, mintha azt akarná kifejezni, mit képzelek én, hogy ilyet feltételezek.

Nem volt kedvem többet kérdezni. A hangsúly nagyon megbántott.

...Nem is lényeg, végül is csak rólam van szó. Nem fáj semmim, megvan mindenem... Valóban megvan mindenem?

- Visszamegyünk az intenzívra - kezdett kitolni a helyről a lány.

Nem reagáltam.

...Ki lehetett az a férfi, akinek a hátát láttam? Egyáltalán: élt, vagy halott volt?...

Az volt a sejtésem, hogy a rejtélyes kérdéseimre nem fog választ adni senki.

Igazából nem voltam fent, de azt is írhatnám, hogy fel sem eszméltem. A hatodik napon meg kellett erősíteni az új vese húgycsőcsatlakoztatását, hogy ne legyenek problémák. Ismételt altatás az amúgy is szinte teljesen alvó emberen. Na, de ha ez kell a tökéletes végeredményhez, mindent el kell követni.

Na, és ugye a kihagyhatatlan folyamatos vizsgálatok, hogy egyre biztosabb legyen a dolog: most már tényleg nyeresre állok.

Miért?

Mert tudom, hogy nyertem.

Épp gondolataimba merülve figyeltem, amikor egy vékony, kedves hang szólított meg. Határozottnak és céltudatosnak hatott, de benne éreztem azt a tartást, hogy ha amit felajánl, nekem nem kell, nem lesz erőszakos.

- Jó napot, András! A gyógytornász vagyok, mit szólna egy kis testmozgáshoz?

- Vágjunk bele - feleltem, de éreztem, hogy nem bővelkedem az erőben.

- Erre azért is szükség van, ha majd felülünk, legyen ereje.

- Rendben. Mit tegyek?

Leemelte rólam a takarót, majd kezdetét vette a gimnasztika. Nyújtózkodnom kellett a kezeimmel, majd a lábaimmal. Aztán nehezedett a dolog, mert kar- és lábemelések következtek.

- Körözzön kifele majd befele a lábfejével. Fárad? - érdeklődött.

- Kicsit, de csináljuk! Tudom, hogy használ.

A mozdulatokat felépített sorrendben végeztem, közben figyelni kellett a helyes ki- és belégzésre is.

Ezt kicsit nehezítette, hogy az altatásból, amikor is egy csövön keresztül adagolták a tüdőmbe a levegőt, maradt egy kis váladék bent, ami köhögésre ingerelt.

Na, de ennek is megvolt a maga haszna, mert így duplán gyógyítottam magam, aminek kint a helye, annak ki kell jönni.

- Nem baj, köhögje csak fel nyugodtan, majd erre is fogunk gyúrni.

Aztán jeleztem, hogy elfáradtam, nem maradt erő, hogy megemeljem bármelyik végtagom.

- Nem baj, legközelebb több fog menni. Jól esett azért?

- Igen, köszönöm.

A hölgy visszaadta a paplanom, majd elköszönt, és ahogy érkezett, el is ment.

A tényleg jóleső fáradtság miatt elszundítottam.

Szuperférfiak között

A reggeli zuhanyozáshoz készült a csoport. Ekkor még voltunk jócskán, s mindezt teljesen vegyesen. Férfiak, nők együtt.

A fürdőnek helyet adó terem vörös falai furcsa léggörcs adtak. A félhomály, meg a kevés fényt biztosító lámpácskák csak fokozták azt az érzést, ami azt keltette bennem, hogy idegen vagyok itt.

Egy galériaszerű helyen álltam, fürdésre várva, körültekerve egy narancssárga lepedővel. Nem volt rossz idő, én mégis fáztam.

A tisztálkodó társaság két részre oszlott. Az egyikben viszonylag egyszerűbb emberek, ők kezdték a fürdést. Nem időzött semelyikük sokáig a víz alatt, mindenkin látszott, hogy nem egyedül vacogok.

Majd miután az első csoport hamar végzett, és elfogytak, azt hittem, én jövök. Ugyan nem sok kedvem volt levenni magamról a takarót, lassan kezdtem lefelé tolni a kicsit durva textíliát.

A másik csapatot jelentő fiatal férfiak közben már levették a derekukra csavart törölközőiket, majd egyenként beálltak a folyó víz alá. Aki nem tisztálkodott, az pózolt a társainak - nem voltak sokan, úgy négy alakot számoltam meg.

Mindegyikük hatalmas izomzattal rendelkezett, az egész olyan előadásra hasonlított, mint egy Mr. Univerzum bodybuilding verseny. Feszítettek, majd fordultak, és folytatták izmaik muto-gatását.

Közben széles mosoly ült ki borostás, önelégült arcukra.

Kreol bőrük, és fekete, vagy rövid barna hajuk mellett vakítóan világított mindkét szemük, amiben felfedezni véltem valami elvetemültséget.

Nem szóltak semmit, kézmozdulatokkal és fejbiccentésekkel kommunikáltak. Mintha a zuhany hangja miatt nem lehetett volna hallani a saját hangjukat.

Vagy csak beszélni nem akartak?

Folyamatosan váltották egymást, rövid idő alatt mindannyian elkészültek.

...Kik ezek? Most akkor én nem is jutok be a zuhanyba?...

A következő pillanatban már nem álltam a galérián, hanem egy függőlegesen beállított ágyon „feküdtem”. Megint az a képtelen helyzet, amikor mintha nem lenne gravitáció. Minden rögzítés nélkül. Ott lebegtem a függőleges vízszintesben a már tiszta és felfrissült izompacsirták feje felett.

A zuhanyterem közben kissé átalakult, s a társaság helyet foglalt a szoba oldalán lévő, szintén piros, bársonyhuzatú fotelokban. Már nem törölközőt láttam rajtuk, hanem kicsi rövidnadrágot.

Belépett a vezető főorvos.

Nem beszélt, mégis hallottam az eseményeket magyarázó gondolatokat.

„Mindannyiótokon sikeres volt a beavatkozás. Remélem, megtaláljuk köztetek azt a férfit, aki a tökéletes projektünket tovább viheti. Ugyan a költségek jelentős részét a helyi maffia, a Szervezet szponzorálta, elintézték, hogy eddigi „lakhelyetekről” kijöhessenek, remélem, a

dolog nektek is nyereséges lesz. Az a három, aki majd marad, szintén kap majd a nyert anyagiakból, és visszajut a társadalomba. A folyamatot kontrolláljuk, s a végén lesz hét házasság fedezetül kint Amerikában. Iskolák, papírok intézve. Önöknek, nektek csak annyi a feladatok, hogy élvezzék a lányokat, szedjétek a gyógyszert, és ha kimentek, ne kerüljete bajba. Egyelőre ennyi.”

- Uraim! Nemsokára megismeritek a lányokat, addig nézzetek körül! - szólalt meg az orvos, majd ahogy érkezett, ki is lépett a szobából.

...Úristen! Már megint hova kerültem? Miért vagyok tanúja ennek az egésznek? Ez a titka az új dokinak? Hát mindenki bejátszik valamibe??...

Meghallottam a mobilom jellegzetes csengődallamát. *A keresztapa.*

...Na, még ez is. Ez biztos nem véletlen...

Nem találtam meg a készüléket, s miután egyszer végigfutott a zene, elhallgatott.

- Segítenétek megkeresni a telefonom? - kértem meg az alattam ücsörgő embereket.

Azok mintha nem tudnának beszélni, felém is csak furcsa grimaszokkal és kézmozdulatokkal feleltek. Széttárták karjukat, hogy nem tudják, hol a telefon, majd kaján mosollyal jelezték, ha megvan, akkor se látom viszont többet. Felejtsem el, sőt. Örüljek, hogy még nem csavarták le a fejem.

Hogy mivel vívtam ki ezt a rettenetes ellenszenvet, nem jöttem rá. Talán, hogy tanúja vagyok a nagy ügyletüknek, vagy hogy lesz még rajtuk kívül valaki, akire oda kell majd figyelni, nem tudom.

Vagy csak egyszerűen a múltjuktól fakadóan viselkedtek így. Újra megszólalt a csengés.

- Igazából semmit nem látok, vak vagyok. Viszont a telefonomra nagy szükségem lenne - próbáltam hatni a kemény legényekre.

Sok mozdulat zajlott, majd a hang elhalkult.

Szó megint nem hangzott, csak a néma gesztikuláció.

„Nicsak, nincs meg az a telefon. Nahát! Mi nem is láttuk, de nem is hiszem, hogy valaha előkerül” - s mindezt egy rosszindulatú vigyor követte, ami mindegyikük arcára kiült.

...A telefonom elvehetitek, de engem nem fogtok elérni. Akárkik is vagytok, akárhonnan jöttetek. Nem én tehetek róla, hogy én is itt vagyok...

Lehunytam a szemem, majd amikor újra kinyitottam, egy sokkal tágasabb terem tetején találtam magam. Pont úgy függőlegesen, mint korábban. Jó magasan a plafonon.

Lent hatalmas, piros plüsskanapék, és többszemélyes fotelok helyezkedtek el, köztük néhány dohányzóasztal barna, faragott fából. A szoba két oldala üvegfalból, de kintről nem beláthatóan volt a határ, a másik oldalon egy bárpult, meg a kijárat vezetett valahova hátra. Az üvegfalon is felfedeztem egy ajtót, ez lehetett az utcai bejárat.

Mellettem a plafonon hatalmas síktükrök voltak elhelyezve, kezdett összeállni, hogy hol is vagyok. Csak azt nem értettem, minek. Minden bútor, sőt még a fal is egy-egy gombnyomásra, vagy egy apró zsinór meghúzására tudta változtatni helyzetét. Láthatatlan síneken és görgőkön minden mozdítható volt.

Lent az ülőalkalmatosságokon - viszonylag hamar világossá vált, hogy ezeken a bútorokon nemcsak ülni szoktak - szétszórva foglaltak helyet a zuhanyzóból már ismerős férfiak, de most már csak hárman. Egyikük, a legkisebb testfelépítésű nem sokkal később felállt, majd kiment a hátsó ajtón.

Bejött két fiatal lány. Egyiküket jól ismertem már, ő is azok közé tartozott, akiket mindenhol felfedeztem. Haja most is összefogva, arca kirívóan sminkelve, alig tenyérszerű ruhában lépett a hozzá közelebbi izompacsirtához, akin ekkor már egy testhez simulós póló, meg egy könnyű nadrág volt.

A másik lány vörös haja hullámokban verte kivillanó vállait, kicsi, majdnem átlátszó top, és egy combközépig érő szoknya tette kihívóvá megjelenését.

Az ő partnere könnyű, vékony, rövid ujjú inget, és sortot viselt.

A lányok beleültek a fiúk ölébe, majd látványos cirógatással kezükbe vették az irányítást.

A bárpult mögött a főorvos, meg egy hasonló korú másik férfi beszélgetett.

- Az izmok és a szervek rendesen beépültek. A génállomány rendben?

- Igen. Ugyan a tesztoszteron-szintjük időnként az egekben van, de arra ott vannak a kolleginák, meg a tableta, amit adtunk nekik.

- A Szervezet nem fogja megvárni az első generációs utódokat. Nekik hamarabb kell majd a várt nyereség - aggodalmaskodott az idegen férfi.

- Vannak kintlévőségek, és a lányok a fizetésért nemcsak a tesztalanyokkal dolgoznak együtt.

- Láttam, hogy akad még finomítani való a fiúkon, ugye?

- Igen, de ezt majd velük megbeszélem. Van néhány izom, amit el kell szakítani, hogy szép legyen. Na meg, ha focista lábakat akarunk, ott is kell alakítani. Na, menj nyugodtan, ha lesz valami, majd értesítelek. Őket meg hagyjuk dolgozni - mosolygott az orvos, majd kimentek.

Mint egy filmben, váltott a jelenet.

Este volt, többen ültünk egy hátsó szobában, de ez is bárnak volt berendezve. Ott társalgott a fő doki, a két izomkoloszus, oldalukon a nővérekkel, az idegen férfi, meg én.

- András, mit inna szívesen? - jött oda a főorvos.

Érthetetlen volt, hogy nem mindenféle csatlakozóval a mellkasomon, és vízszintesen fekszem itt.

- Nem kell megköszönni - hajolt közelebb ismét, hogy jelezze, oldódjam nyugodtan.

...Mit is nem kell megköszönni? Mi ez az egész? Mire föl partizunk? Ki vagyok én itt?...

- Egy üveg Black Velvet whisky illene ide - feleltem hidegen, mert valami azt súgta, hogy ezzel betalálok. És valóban.

Nem voltam képben. Kezdett olyanná válni megint minden, mintha nem is én lennék jelen. Ugyan az ital kellemes ízzel ajándékozott meg, a társaság mosolyogva duruzsolt, úgy léteztem közöttük, mint egy sakktáblára keveredett piros bábu.

- Be kellene venni ezeket - adott a számba néhány tablettát a vezető orvos.

Kezemet kérdőn az italos poharammal megemeltem, de mivel mosolygós arc válaszolt a néma kérdésre, lenyeltem a gyógyszereket, s kiittam a pohár tartalmát.

Halványodni kezdett minden, visszajutottam a kinti terembe, a fotelokon ücsörgő fiúk feje fölé.

Az előjáték folytatódott, mintha néhány perce még nem is illantam volna bele egy whiskys történetbe.

„Nem kell megköszönni.”

„Hagyjuk őket dolgozni...dolgozni...”

...Mi a fene zajlik itt velem?...

A lányok eltűntek egy pillanatra, majd amikor visszaértek, letérdelve a srácok elé nevetve megvillantották kezükben a finomításra szánt apró eszközt.

- Ígérem, ha kész vagy, utána te is leborotválhatsz.

...Na, ez már sok. Nem hiszem, hogy erre én kíváncsi vagyok. Mi a szösznek kell nekem ezt végignézni? Kinek kellene szólnom, hogy elmehessek innen? Végleg...

Válaszul megjelent a főorvos, aki lejjebb juttatta az ágyam, majd a szokásos helyről, a nyakamnál lévő művénából vért vett.

- Nem mehetnék vissza az intenzívra? - kérdeztem.

- De hiszen ott vagyunk. Az intenzíven - jött a hideg válasz, majd a férfi eltűnt, én meg visszaemelkedtem a plafonra.

Közben odalent kezdetét vette az orgia. Kezek, testek fonódtak össze, már senkin nem volt ruha.

„Ennyi pénzért nemcsak egy hétig leszek a felesége a fiúknak, mondtam, hogy nem a megszokott helyen fogok megöregedni. S ha kell, szerelmes is leszek...”

A plafon velem együtt kezdett átfordulni. Az eddigi látványt felváltotta a szememnek megnyugtató zöld részleg, ahol ráadásul maga a főnővér várt. Amint stabilizálódott a környezet meg vízszintesbe került az ágyam, teljesen megnyugodtam.

A vezető nővér megigazította az oxigénszondát az orromnál.

- Erre szükség van, nem túl jó a szaturáció.

- Érzem. Nem is bántom, esetleg csak megigazítom.

Egy pillanatra valami módon megleshettem az épületet kívülről. Teljesen olyannak tűnt, mint a magánklinika, csak a helyszín nem a külváros, hanem egy liget széle volt, bent a központban. Nem láttam kerítést, és nem zöld meg fehér színű falak várták a látogatót, hanem tűzpirosak és feketék. Amúgy minden stimmel. Az apró ablakok, meg a nagy sátortető. Egy bejárat a városi forgalom felé, mellette a mentőbeálló, a másik, amit az üvegfalaknál láttam, a liget felől - hátul - engedte be az embert.

Minden attól függően, hogy az érkező személynek mi elégítette volna ki az igényeit.

...Újabb hely, újabb kérdések, újabb mocskos ügyletek. Vajon meddig leszek még itt? Egyáltalán, hol tart a javulásom, és milyenek a leleteim? Rendesen működnek a beültetett szervek? Na meg mi a célja annak, hogy tanúja vagyok ennek az egésznek? Hiszen nem is kellene tudnom semmiről...

Azt éreztem biztosan, hogy nem vagyok még erős ahhoz, hogy akárcsak felkeljek, pláne hogy hazamenjek.

Kérdéseket nem akartam feltenni, félve attól, hogy érdemleges választ úgysem kapok. Maradt a jelen, és nem tehettem mást, vártam sorsom további alakulását.

Magamnál voltam. Azon ritka pillanatok egyike volt ez, amikor mindez számomra úgy zajlott, hogy tisztának is tűnt a tudatom.

Vakságomból eredően nem láttam semmit, a környezeti hangokból, illatokból, tapintható dolgokból kellett felmérnem mindent, hogy úgymond lássam, hol is vagyok.

Betakarva feküdtem egy nagyon kényelmes ágyon, úgy éreztem, nyakig rajtam van a paplan. Elmesélésekből tudom, hogy csak derékig voltam lefedve, a hasamból a műtét után szokásos csövek lógtak minden irányba. Némelyik egy tasakban ért véget az ágy oldalán, a másik oldalon pedig a katéterem volt felfüggesztve.

Orromban oxigénszonda fityegett, ezen keresztül jutott tiszta levegő az agyam, ezáltal a testem valamennyi pontjára, hogy minden rendben legyen. Ezt ellenőrizendő az egyik ujjamon egy pici, ruhacsipesz-szerű eszköz, ami az ujjbegyemben lévő apró éren átfolyó vérből azonnal mérte az oxigéntelítettséget.

Az ágy mellett mindenféle gépek, infúziós pumpák sora vett körül. Úgy gondoltam - ez bizonyította, hogy az altatásból eredően nem volt száz százalékos a tiszta tudatom, ami ilyenkor normális -, hogy a műtőben vagyok, valamikor a műtétem után.

Meghallottam egy ismerős, lágy hangot, ami halkán szólított meg. Megint csak utólag mesélték el, hogy ez nem az első látogatás volt, csak amikor az megtörtént, mélyen aludtam.

- Szia, Emese vagyok!

Igen, ő egy volt kolléga vagy ismerős. Ismerem, de hirtelen nem is tudtam, hova tegyem. Aztán leesett, hogy azon kevés emberek egyike, akiket nagyon kedvelek.

- Á, szia!

Annyira megörültem az érkezésének, hogy ki tudtam volna ugrani az ágyból. A terem, ahol feküdtem, hirtelen nagyon rideg lett, ebbe hozott a jövevény olyan fokú melegséget, amitől minden nem érezhető, de meglévő gondom elillant.

Mindenki idegen lett számomra, ő volt az egyetlen, akinek elmondhattam, ami akkor bennem zajlott.

Ekkor az egyik pillanatban tudtam, ki vagyok, mit keresek itt, mi történt, a másikban zavarossá váltam, s beékelődött a valóságba az agyam által megszült álmaim része.

- Téged hogy engedtek be ide, a műtőbe? - kérdeztem tőle.

- De hát nem a műtőben vagy, hanem itt, az intenzíven - felelte halk, nyugodt hangon.

- Ez az intenzív? Miért gondoltam, hogy a műtő?

Jobb kezemmel matatni kezdtem, kerestem az ő kezét. Meg akartam fogni, éreznem kellett, hogy itt van.

- Szabad ezt? - kérdezte zavartan.

- Leszarom, hogy szabad-e! - feleltem kissé erőszakos hangon, s így is gondoltam. Nincs az a szabály, ami ezt a másnak kicsi, ám nekem annál többet érő dolgot megakadályozhatná.

Emese még mindig bizonytalanul, de tudván gondolataim, lejjebb húzta a belépéskor ráadott kötelező köpeny ujját, majd odaadta a kezét.

Megfogtam.

A fogás erőtlen volt, én mégis úgy éreztem, annyira szorítom, hogy az szinte már fájhat.

Nagy volt a csend. Talán kora délután lehetett, de nem tudtam igazán, hogy a napnak melyik szakában járunk.

Én nemrég ébredtem, de ahogy körülvett a hallgatás, úgy gondoltam, akik itt vannak betegek, mind alszanak, vagy csak hallgatnak. Igen halkán, de számomra szinte sikítóan megszólalt a telefonom. Keresni kezdtem a kezemmel, hogy minél hamarabb felvehessem, nehogy valakit zavarjon a zene, ami felcsendült. Nekem ugyan kellemes volt a muzsika, de nem szerettem volna, hogy valaki, aki pihen, felébredjen a mélabús hangokra.

A dallam egyszer végigfutott, s mivel nem találtam meg a mobilt, elhallgatott.

- André Rieu? - lépett hozzám egy férfi, hangjából arra következtettem, hogy az az orvos, akivel már volt alkalmam zenéről beszélgetni.

- Igen, a keresztapa című film zenéjét dolgozta fel - feleltem.

- Szereti?

- Azt hiszem, igen. Bár sokat még nem volt szerencsém hallani tőle, csak ezt, de ezzel szívesen bombázom a füleim - feleltem.

- Én nem kedvelem. Tőlem kicsit távol áll.

- Mostanság a hegedű, illetve a könnyebb komolyzene kellemes érzéseket kelt bennem. De őt annyira nem ismerem.

Majd mivel úgy éreztem, hogy megint kivégeztünk egy témát, vártam, hogy beszélgetőtársam új irányba terelje a társalgásunkat. Ehelyett szerintem csak bólinthatott egyet, majd, mivel dolga akadt, tovább is sietett.

Igen, ha kikerülök, keresnem kell még zenét ettől a pasitól - gondoltam, majd megint körülvett a csend.

A szobában halkán folyt a beszélgetés. Megcsapta az orrom a mindig érezhető bőrfertőtlenítő szaga, de nem zavart. Valamiért szerettem. Nemrég raktam le a mobilom. Rá kellett jönnöm, annyira gyenge vagyok még, hogy egy hosszabb beszélgetés idejére teljesen elfárad a kezem a telefon súlyától is. De azok, akik felhívtak, röviden érdeklődtek, megértették, hogy még nem vagyok a topon.

Léptek zaja hallatszott, majd az ismerős hang szólított meg, amiből tudtam, megint dolgozni fogok.

- Üdvözlöm, megpróbálnánk ma felülni - emelte le rólam a takarót a gyógytornász hölgy.

- Az jó lesz - feleltem.

Jöttek az ismerős gyakorlatok szépen, sorban. Mivel tudtam már a menüt, és közben erősödtem is, sikerként könyveltem el, hogy milyen könnyen megy a torna. Hosszabb ideig bírtam a mozdulatokat, magasabbra emeltem a lábam, egyszóval a dolog ment.

- Nagyon jó!

- Akkor most felülök?

- Csak lassan! Tegye ki a lábait oldalra, majd én tartom, és segítek.

- Na, az lenne még a szép, ha egy hölgyre kellene támaszkodnom, hogy felüljek - gondoltam, s miközben megfogtam az ágy szélét, a gyógytornász elkapta a vállam.

Hát, igen, ő sem volt egy izomkoloszsus, így megnyugodtam, hogy magam ültem fel. Na, nem azért, mintha nem tudott volna megtartani, egyszerűen megszólalt bennem a férfi.

Húzódtak a sebeim, enyhén szédültem, és kicsit remegett a kezem, ahogy tartottam magam, de végre ültem. Micsoda felemelő érzés!

- Hogy van?

- Cseppet szédülök, de ez bőven belefér - feleltem.

- Igen, idővel meg fog szűnni.

Néhány perc után kellemesen elfáradva visszafeküdtem: úgy éreztem megint sikeres és hasznos perceket töltöttem el a javulásom útján.

A látogatók

Nagyon kevés volt a levegő. Ugyan az orromban éktelenkedett a szonda, ami rettenetesen zavart: valahogy minden légzésvétel nehéznek tűnt.

Már nem az intenzíven feküdtem, hanem egy hagyományos kórteremben, egy átlagos betegágyon. A nem nagy szobában rajtam kívül nem láttam senkit. Mivel mellkasomból már nem lógtak ki mindenféle csövek, és a megszokott kórházi ruha is takarta a testem, rájöttem, hogy valamivel jobb az állapotom. Csak a fulladás nem stimmel.

Eleinte aprókat lélegeztem, majd amikor ez a variáció nem segített, igyekeztem lassabban, mélyebb ütemet felvenni. Hiába. Gondoltam, ha felülök, jobb lesz. Lábam kilógattam az ágyam szélén, majd karommal megtámaszkodva függőleges helyzetbe emelkedtem.

- Igen, ez valószínűleg célravezetőbb - nyugtatott egy orvos.

- Igazából sehogy sem jó.

- Mindjárt adunk gyógyszert: amíg az hat, egy-egy légvételt tartson vissza!

Jött két ápolónő. Egyikük idősebb, a másik fiatalabb volt. Körülálltak, majd miután bíztam benne, hogy megérkezett végre a felmentő sereg, megpróbáltam együttműködni.

- Ezt a gyomorszondát le kell vezetnem - mutatott a kezében lévő átlátszó csövecskére a nővér.

- Jaaaj, nee! Az ilyeneket nehezen viselem.

- Csak nyeljen, és hamar lent is lesz.

Amint az orromba vezette az eszközt, és a vége elérte a garatomat, fuldokolni kezdtem. Köhögtem, és úgy éreztem, azonnal megfojt a beavatkozás.

- Tessék nyelni! - utasított az ápolónő.

Nem volt egyszerű. Valami, ami nem oda való, és most nekem ezt le kell „engedni”. De a torkomnál nem jutottak tovább. Testem ösztönösen védekezett.

- Muszáj, hogy lemenjen. Próbáljuk meg még egyszer!

Újabb bevezetési kísérlet, fuldoklás, nyeldeklés.

- Na, most jó lesz, nagyon kellene majd rá vigyázni - igazította el a végét egy tasaknál a nővérke.

- Igyekszem. A fulladásra nem kaphatnék valamit?

- Megyek és hozok egy pumpát, azzal jobb lesz. De a megoldás, hogy délután elmennek majd a kolléganővel egy specialistához, aki megtanítja, hogy kell légzéstechnikával megoldani ezt a problémát.

...Nem bánom, csak mielőbb menjünk...

Rövid idő után az orvos nem is egy, hanem kettő pumpát javasolt, így két hatalmas fecskendőből érkezett a gyógyító anyag. Hallottam a halk berregését a gépeknek, s közben kíváncsian és bizakodva vártam, hogy mikor indulunk.

...Valószínűleg mentővel megyünk, remélem nem tart majd sokáig....

Megjelent a főnővér. Ott sürgött-forgott körülöttem, úgy gondoltam, ő lesz az, aki elkísér. Ez megnyugtató.

Értetlenül fogadtam, amikor mindkét lábszáramra egy-egy vérnyomásmérő mandzsettáját rakta fel. Ezek kis időközönként megteltek levegővel: ami furcsa volt, hogy mindez annyira jól esett a lábamnak, hogy már vártam a soron következő mérést.

Az életet adó oxigén hiánya nem szűnt meg, csak enyhült. A torkomban lévő szonda kellemetlen, enyhe hányingert is ajándékozott, de azt akartam, hogy hősnek lássanak, s ezt ne vegye észre senki.

Két ismerős arc jelent meg az ágyamnál. Két olyan lány, akiket nagyon közel éreztem a szívemhez. A kinti életben gyakran találkoztunk, eljártunk szórakozni, és minden, ami belefért a jó baráti viszonyba.

- Szia! - köszöntek oda, majd oldalról megálltak, és egyenként megfogták a kezem.

- Helló - feleltem erőtlenül.

- Mi újság? Hogy vagy?

- Nem túl jól. Fulladok, de állítólag ma elvisznek egy dokihoz valahol kint, aki tuti módszert tud, hogy jobb legyen.

Közben már nem is a kórteremben voltunk, hanem egy váróban. Hideg, világoszöld szék-sorok, néhány ajtó, és az épület hátsó részébe vezető folyosó tárult a szemem elé. Ott ültem, rajtam az infúziók meg a vérnyomásmérők, startra készen az indulásra.

A bejáraton beviharzott egy idősebb hölgy, meg egy férfi, őt a férjének gondoltam. A nő leültette párját, aki hangosan köhögött, és hallani lehetett, hogy gyötri a hányinger.

- Mindjárt bemehetünk a vizsgálóba, ott majd megnézzük, hogy mi is van bent, ami nem jó. Addig hozatok egy vesetálat - lépett ki az egyik ajtó mögül az orvos.

- Nagyon rosszul érzi magát - szólalt meg a feleség.

- Fog kelleni ide is egy szonda, de azt hiszem, már mehetünk is. Erre tessék: - mutatott az első ajtó irányába, és betessékelte a párt a szobába.

...Na, szegény, neki se jobb. Biztos szenved. Vajon mi lehet a baja?...

Közben látogatóim csendben követték az eseményeket, és újra felém fordultak.

- Hozunk be még valamit? - tördelte kezét egyikőjük, majd hol rám, hol a másik lányra nézett.

- Állítólag a bőrregeneráló elfogyott - nyögtem ki nehézkesen.

- Hiszen a minap hoztam.

- Biztos elhasználták, nekem szóltak, hogy kérjek, mert nincs.

- Akkor hozok, víz nem kell?

- De, azt is hozhatsz - válaszoltam, majd megpróbáltam újabb adag oxigénhez jutni, és lenyelni a hányingerem. Nagyon szenvedő arcot vághattam, mert ugyan mosolyogni próbáltak látogatóim, félelmet és aggodalmat láttam rajtuk.

Vették a jelzést.

- Akarod, hogy elmenjünk?

Minden sejtem tiltakozott, hiszen a jelenlétük adott nekem pozitív energiát, hogy élni tudjak. Jól esett, hogy ott vannak, hogy fogják a kezem, helyettem és velem veszik a levegőt. A választ nehezen szültem meg, de nem szerettem volna, hogy szenvedő fejem sokáig nézzék.

- Igen, most ez lenne a kérésem. Ne haragudjatok, de nem vagyok jól.

Némán tudomásul vették az akaratom, ők is tudták, hogy mi zajlik bennem.

- Szedd össze magad, és erősödj meg!

- Holnap nem jövök, de holnapután beugrom majd - szólt még vissza egyikük, aki rendszeresen látogatott.

- Köszí.

Elmentek. Testem az állapotomtól, lelkem meg a lányok „elzavarásától” gyötrődött.

Képet láttam a homályosodó tekintetemmel. Egy szobában ültem, ahol hatalmas kristálydarabok heverték a polcokon, meg minden sarokban. Fojtó, de a belsőmnek jó hatású pára vett körül - tudtam, ez a specialista rendelője. Ugyan nem mondta senki, de mély lélegzeteket vettem, hogy a javulás minél hamarabb érezhető legyen.

...Ha ez kell, akkor hajrá.

Nagyon rosszul éreztem magam. Akadtak pillanatok, amikor szerintem nem is igazán voltam tudatomnál.

A két lány (Emese és Bea) beöltözve, ahogy kell, nagy reményekkel érkezett, hogy csacsogjanak velem egy keveset.

Hogy leplezzem, mennyire is nem vagyok a topon, elengedtem egy kósza poént:

- *Indulok a választáson, én leszek a miniszter.*

Hamis mosoly ült ki aggódó arcukra a látogatóimnak.

- *Kérlek, menjetek most el! Nem vagyok jól, ne haragudjatok!*

Olyan képet festhettem, hogy nem akartam, hogy lássák, mennyire szenvedek. Tudtam, hogy még ha nehéz is volt meghozni ezt a döntést, jobb lesz így.

A sok altatás miatti intubációk csöve hozta a szokásos tüneteit. A légcsövemben hurutos lera-kódás alakult ki. Ez, ugye, hol száraz, hol váladékkal járó köhögést produkált, ami fárasztott is, a műtét helyén húzódott is, és hallgatni sem volt túl bizalomgerjesztő.

Hogy mindezt kezeljék, az egyik délután megint eljött hozzám a gyógytornász.

- *Hoztam egy olyan gépet, amibe teszek gyógyszert, és kellene egy kicsit vele együtt lélegezni - kérte tőlem.*

- *Fussunk neki - feleltem, majd feszülten vártam, hogy mi is következik.*

Egy maszkot rakott az orrom és a szám elé, majd megszólalt:

- *Az a lényeg, hogy mélyek legyenek a légvételek, és próbálja meg követni a gép ritmusát! Amikor ő fúj, akkor kell belélegezni.*

- *Rendben.*

A dolog nem bizonyult eleinte egyszerűnek. Az eszköz erősen nyomta belém a levegőt, zúgott, és a szernek benne nem is volt túl jó íze. Sőt. Azért, hogy teljesen hatásos legyen a művelet, még magamra is kellett szorítani.

Aztán ráéreztem mindenre, persze az, hogy mihamarabb felgyógyuljak, és ne fuldokoljak, nagy erőt adott a kellemetlenségek elviseléséhez. Napokon át sziporkáztam, hol hosszabb, hol rövidebb ideig, de mindenki egyre elégedettebb lett velem, no meg az eredménnyel.

Randevú befelé menet

Egy mentőben - rohamkocsiban - ültem. A tolóajtó melletti székből. Tőlem balra helyezkedett el a tiszt, aki ebben az esetben egy fiatal, barna, hosszú hajú nő volt. Nyakában ott fityegett a szokásos fonendoszkóp, nyugodt tekintetével hol rám, hol a haladás irányára figyelt. Kezemen megigazította az oxigéntelítettség-mérőt, arcomon a maszkot, majd újra kikukucskált az apró ablakon.

- Jobb egy kicsit? - kérdezte.

- Könnyebb, de nem jobb. Ebben is van abból a szerből?

Emlékeztem, hogy valamikor a közelmúltban az intenzíven a maszkhoz csatlakozó rendszerbe beleraktak valami folyadékot, ami, ahogy vettem a levegőt, elpárolgott, és könnyített a nehéz-légzésem.

- Az előbb tettem bele, de ez volt az utolsó. A kórházig elég lesz - nyugtatott.

A sajnos már ismerős érzés, a levegőhiány rendesen gyötört. Miközben figyeltem a ritmusra, meg hogy mély légvételekkel minden sejtet felfrissíthessem, nagyon gyengének éreztem magam.

...Megint hol voltam? Honnan megyek a kórház felé?...

Azon tűnődtem, hogy ha időközben hazaengedtek, miért nem emlékszem rá. Teljes volt a homály, erő hiányában nem zaklattam a mentőst ezekkel a kérdésekkel.

Valami miatt nem éreztem magam biztonságban. Egy belső szorongás nyugtalanított. Nem tudtam megmagyarázni, az okát, s ebből adódóan a legyőzését sem voltam képes megoldani.

A hölgy, aki az állapotomra ügyelt, maximális bizalmat keltett a viselkedésével, a néha feltűnő apró mosolyával, de a világon mindenkit az ellenségemnek gondoltam.

- Akkor egy percre beugrunk a szomszédos klinikára - szólt hátra a sofőr.

- Rendben, lehet, hogy tudnak adni nekem gyógyszert is?

- Talán.

...Na, még ez is. Így sosem lesz megoldás a fulladásra. Vajon mi az oka, hogy kitérőt teszünk?...

Bekanyarodtunk egy oldalsó kapun, a hátul eldugott kicsi bejárathoz. Ez is mentőknek volt fenntartva, hirtelen megpillantottam egy ismerős autót a beállóban.

Annak a barátomnak a zöld mikrobusza várakozott ott, aki gyakran vitt ide-oda szívességből.

Miután melléjük állt a mentő, és a személyzet furcsa módon egyedül hagyott, a barátom meg is jelent oldalt. Nagyon megörültem neki. Úgy éreztem, most ő jelenti a szabadságot egy olyan helyzetben, amikor nem tudom miért, de menekülnöm kell.

- Szevasz! Hát te? Hogy vagy? - próbált velem kezét fogni, mellette feltűnt anyám is.

- Szia, mi újság? - jött oda anyu.

A pacsi a nagy erőtlenségem miatt elcsúszott, félretoltam a maszkot, hogy tudjunk beszélgetni.

- Nem vagyok jól, és nem beszélhetek. Nem is tudok - feleltem.

Mivel egy gép sípolni kezdett, visszattem arcomra a levegőpótlásra szolgáló eszközt, és a kezemmel mutogatni kezdtem. Tenyeremmel papírt, a másik karommal s ujjaimmal íróeszközt kértem.

- Sajnos nem hoztam tollat - jelezte a barátom.

Nem estem kétségbe. Vadul írni kezdtem a markomba. A kesze-kusza vonalakból nem volt egyszerű betűket varázsolni, így néhány karakter után annyira elfáradtam, hogy lehanyatlott a végtagom.

- Nem értem. Nem tudod elmondani?

- Nem lehet - feleltem kissé orrhangon. - Meghallják.

- Nincs itt senki - nézett körül a haver.

Nem maradt erő a válaszra, csak a fejem ráztam, hogy „nem lehet”.

...Mi ez az egész? Mit is akarok elmondani neki, és mi okozza a félelmemet? Ugyan jó, hogy találkoztunk, de mit várok tőle? Vigyen el, vagy adjon gyógyszert? Esetleg beszéljen valakivel, vagy tegyen meg valamit?...

Megérkezett a mentőautó személyzete.

- Na, gyógyulj meg, majd még meglátogatunk.

- Szia! - köszönt el anyám is, az oldalajtó becsukódott.

Ezzel megint úrrá lehetett rajtam, hogy nemcsak hogy rosszul vagyok, de a rám leselkedő veszélyt sem lehet már elkerülni. Csak épp azt nem tudtam, hogy mi ez a veszély.

- Fogóban van a szer. De innen már nincs messze a klinika - szólt a nő.

Nagyon eltorzultan kezdtem venni az egyre szárazabbnak tűnő oxigént.

...Mindjárt megfulladok. Tartom magam, de azt hiszem, nem bírom ki a célíg...

Az ijedség helyett megnyugodtam, hogy valahogy találjak megoldást a helyzetre. Illetve, ha elveszítem az eszméletemet, emlékezem még az utolsó képre is.

- Te tiszt vagy, intubálj! - toltam megint el az akkor már semmit sem érő adagolót.

- Nem lehet. Én... még...

- Meg tudod csinálni, képes vagy rá! - biztattam a nőt, majd valahonnan a kezembe került a műanyag cső, melyben az utolsó remény tárgyát láttam.

- Most kanyarodunk be a kapun. Bent segítenek - vette el a tubust, majd zavarában elfordult.

- Messze van a segítség - feleltem keserűen, ő közben visszatette a maszkot a fejemre.

- Tudom, hogy kevés, de hidd el, ez még segít. Könnybe lábadtak a szemei.

A gépkocsivezető kiszállt, majd megjelent oldalt, és kinyitotta a tolóajtót.

- Már jönnek a dokik. Bírja még?

- Kevésbé.

- Szemem előtt hosszú neonlámpák futottak el, mindenféle színek kezdtek villódzni, majd minden összefolyt...

Újabb látogatók érkeztek. Édesanyám, meg egy barátom, Tomi, aki régóta, ha szükség volt rá, autóval el-eltvitte ide vagy oda. Kezelésre, munkába, vagy éppen lovagolni.

Nem voltam teljesen magamnál, a dolgokat utólag mesélték.

- Szevasz, beugrottunk egy kicsit. Hogy vagy? - kérdezte a haver.

Nem nagyon válaszoltam, kezemmel jeleztem, hogy nem esik jól a beszéd, ha lenne egy toll, meg papír, leírnám.

- Sajnos az nincs nálam.

Bal tenyerembe a jobb erőtlén kezemmel vadul írni kezdtem.

- Micsoda? Nem nagyon értem.

Többször nekifutottam a szónak, amiből nehezen betűzött ki Tomi bármit is, amin elindulhat.

- Micsoda? BIC? Bicikli?

A fejem ráztam, majd miután elfogyott az erőm, belealudtam a rejtélyes üzenetbe.

(Hogy mit is akartam leírni akkor, mit jelentett az a három betű, azóta sem derült ki...)

Elégedetlen munkaerő

Szinte minden nap szemtanúja voltam az éppen nem mindennapi munkatevékenységnek. Más talán irigyelhetett volna az ingyen és élő pornócsatornáért, engem rettenetesen idegesített.

Ugyan a dolgozók nem hangoskodtak, nem bizonyult elégségesnek, hogy lehunytam a szemem.

Szokásos helyemen, fent a plafonon lógtam, mint mindig. Beláttam mindent, beláttam szinte mindenbe.

A vezető főorvos időnként megjelent, ilyenkor észrevettem az arcán némi aggodalmat, de mindig hamar elillant.

- Jók a lányok - magyarázta egyik alkalommal valakinek.

- Rendesen meg vannak hajtva.

- Mióta volt az asszonnyal az a dolog, meg az az incidens a kórházban, néha megengedem magamnak, hogy én is szórakozzam - mosolygott a doki, majd megitta a kezében lévő pohárból a vízszínű italát. - Csak hát, kellene a lé. Az meg még nincs meg. Még nincs...

Ágyam kissé hátrébb, de leereszkedett a két férfihoz.

...Na, valami történik, ami talán engem is érint...

- Itt ez a pár tableta, be tudja venni? - kérdezték.

- Igen. Lehet, hogy nem egyszerre, de mindenképp.

Hatalmas kapszulákat, és kicsit kisebb más gyógyszert rakott a számba, majd egy dobozos üdítő szívószálával folyadékot is adott.

- Lement?

- Igen - feleltem köhécselve.

- Csinálunk egy EKG-t - közölte, majd már pakolták is fel a testemre a vezetékeket.

Maga a vizsgálat nem tartott sokáig, de a végén kitalálták, hogy valamelyik drót fel volt cserélve, kell egy új kör.

Nem zavart. S ahogy észrevettem, a tőlünk pár méterre szórakozó fiatalokat sem. Annyira belefeledkeztek a nagy, tökéletes világteremtő projektjükbe.

Majd a dolgok visszaálltak a megszokott helyzetbe.

Közben lent már mindenki egy-egy italt kortyolgatott, és kielégült arccal a másokra figyelt.

- Arról volt szó, hogy csak a végén kaptok pénzt, nem? - kérdezte először az egyik „hölgy”.

Nem érkezett válasz, a fiúk ugyanúgy, mint idáig, fejbólintással feleltek.

„Ez van és kész. Kell a steksz.”

- És Amerika?

- Az még messze van - felelt a férfiak helyett a másik lány.

Közben a barna hajú nővérke meghúzott egy zsinórt, mire néhány fotel hátrébb gurult, én megint közelebb kerültem a beszélgető társasághoz.

...Bizony, a kutyából nem lesz szalonna. Na, de még mindig nem értem, hogy hova sietnek ennyire ebből a mondhatni igen kellemes időtöltésből....

Azon már nem is voltam meglepve, hogy szerves része vagyok a történesnek. Csak reméltem, hogy hamarosan megint fordul a fal velem, és magam mögött hagyhatom a jelent.

A másodállású ápolónő odalépett hozzám, adott valami injekciót a kanulömbe.

Az egyik fiú hirtelen felállt, és megpróbált elérni. Ekkorra már megint biztos távolságba kerültem a padlótól, de végigfutott a hideg a hátamon.

...Nagyon a bögyödben lehetek, de nem tudom, hogy mi a célod. Egyszer le foglak győzni! Vajon miért óv ennyire a személyzet tőlük? Tanúnak igen gyenge vagyok, hiszen az állapotom nem a legjobb. Ugyan itt valamiért soha nem fulladok, de akkor is. Tényleg, itt sosem kevés a levegő...

A nővérke magasba emelte mutatóujját, és mérges fejjel nem-et jelzett.

- Nem, nem!

A leintett fickó, mielőtt megszégyenülve leült volna, kezével vonalat húzott a nyakánál felém, majd, mivel nem tehetett mást, megfordult.

...Ez egyre jobb. De vajon mindig lesz valaki, aki elém áll?...

- Akkor megegyeztetek a főnökkel? - hozta vissza a témát a vörös hajú ápoló.

Válaszul belépett a főorvos, kezében egy papírral. Komoly és ideges arckifejezése sokatmondóan árulkodott.

- Itt van, de jelenleg nem tudom odaadni az egészet. A vége még nincs meg. Sajnálom, hogy így alakult.

Mindenki csalódott volt. A lányok, hogy nem lehetnek szuperanyukák, a két izomember, hogy majdnem üres zsebbel kell távozzon, és a vezető is, mert tudta, hogy a dolog itt nem ér véget ezzel az aprónak is kevés fizetéssel.

...Na, ez a dolog is elbukott. Semmiből nem tudnak milliókat varázsolni.

Miután a két fickó kiment az oldalsó üvegajtón, csak a hölgyek, meg a „munkáltató” maradt. Na meg én.

- Nem nagyon tetszik, de fogadnunk kell néhány maszek klient.

Nem volt kérdés. Mintha mindenki tudta volna, hogy ez már korántsem játék. Álmok, tervek zúzódtak darabokra igen rövid idő alatt.

- Itt van mindjárt este az az öregúr. A felesége kérte, hogy amíg kezelésen van, legyen valami szórakozása a papának. Adunk neki egy kis gyorsítót, hamar meglesz.

- Majd én - jelentkezett az egyik lány.

- Köszí, legyél vele nagyon kedves, de ami nem tetszik, azt ne vállald be. Annyit nem fizettek.

...Akkor most nem hogy megnyugodhatnak, lesz még néhány kliens, akitől még hányingert is kapok? Hát ide aztán már tényleg minek kellek?...

- Nem mehetnék vissza az intenzívra? - kérdeztem a magasból kissé halkán, jelezve, hogy még itt vagyok.

- Hová akar menni? Ez az intenzív! - szólt rám keményen a doktor, szemei villámokat szórtak.

- Igen, tudom - válaszoltam hasonló erőteljes hangnemben. - Igen, ez az intenzív!

Annyira éles lett a helyzet, már nem tudtam eldönteni, hogy mindez a közeledő veszélynek, vagy annak szól, hogy egy párszor már el kellett mondani nekem, hogy hol a helyem. De ebben a pillanatban nem is foglalkoztatott.

...Mi közöm nekem mindehhez? Én itt beteg vagyok egy nagy operáció után, s nem egy darab magnó, aki magába építi, amit hall. Ha az itt lévő embereknek anyagi bajai vannak, és esetleg ehhez köze van valami maffiának is, engem nem érdekel. Kezeljenek, vagy továbbítsanak valahova, ahol ezt megteszik...

De a történések még napokig nem változtak. Esténként megérkezett a bácsi, nekem meg, ha tetszett, ha nem, végig kellett nézennem mindent.

A Szervezet és a 22-esek

Egy kicsi, eldugott, és nagyon sötét helyiségben voltam. Valahol egy hátsó kijáratnál, ami olyan hangulatot adott, mintha egy dance klub beléptetője lenne.

A már megszokott pulpitusomról teljes képet kaptam a teremről.

Bal oldalon egy pult állt, belül a szokásos tükrös pohártartóval, és a mosogatásra alkalmas egységgel. Az egész tiszta volt, és látszott rajta, hogy mostanság nem használták arra, amire kitaláltatt.

Mellette egy falrész, amit lengőajtónak alakítottak ki, talán valahova a valamikori táncterbe vezethetett.

Velem szemben egy hasonló kétszárnyú kijárat, erről tudtam, hogy innen lehet bejutni akár a fotelos részbe, akár az intenzívhez. A kettő között a falból egy félig kilógó Oldsmobil eleje, talán egy Fordé.

Jobbra meg a rejtett kijárat - vagy bejárat -, szóval innen bárhova meg tudott szökni az ember.

- Most mi lesz? - jött be két nővér, jelenleg civilben.

- A főnök kitalálja.

- Nagyon zargatják.

- Tudom. Mindenki tudja.

A távolból egyre erősödő motorzúgás hallatszott. Valahol rendesen túráztatták a jól észlelhetően már nem is egy gépet.

Furcsa lesz végignézni és átélni egy vendettát. Már csak azért is, mert nem tudtam, hogy engem ez hogyan is érint.

Megint itt vagyok, akkor mint tanú, lehet, hogy életem már csak percek kérdése? Vagy be-robbantanak ide kocsival, és ami marad, azt darabokra szedik? Esetleg a szokásos tűz lesz a lényeg?...

A motorhang egyre hangosabb lett, majd mintha elhúzott volna az épület előtt, elhalkult.

Belépett az orvos, kezében szorongatott egy mobilt, szinte hallani lehetett, ahogy idegsejtjei között csattognak az elektromos kisülések.

- Nem kellene beszélni velük? - kérdezte a barna hajú ápolónő.

- Már megpróbáltam. Lenyomták. Bele se szóltak.

- Nem hiszem, hogy nekünk itt kell lenni. Talán épp lehetnék a műtőben is - rázta meg a fejét a lány, majd, mint akinek van alibije, rám nézett.

Ez az, menjünk innen. Ugyan nem szükségszerű megint egy műtét, de igen, én sem érzem, hogy itt a helyem...

- Bár, ha a tűzzel...

- Na, attól nem félek. A falak ugyan fából vannak, de a tűzoltóság által megerősített dupla tűzálló réteggel átitatva.

...Ez legalább biztató. Megégni nem fogunk, marad az ólommérgezés...

Berontott egy férfi. Nem tudtam megnézni, odaugrott a dokihoz, és akkora erővel fejbe vágta, hogy amaz beesett a pult melletti terembe. Aztán már csak az újabb pofonokat hallottuk.

Kivágódott az épület felőli szárnyas ajtó. Napszemüveget viselő alakok, kezükben pisztolyokkal, és jól kivethető gránátokkal tódultak előre. Szétszóródtak, minden létező kijáratot elfoglaltak, nem volt menekülési lehetőség.

...Nagy levegő, ennyi volt...

A lányok mozdulni sem mertek, kezüket ösztönösen a fejük elé emelték.

Én meg fent a plafonon...

A fegyveresek mögött hirtelen füst kezdett gomolyogni, ezt sárga, villódzó lámpafények szaggatták meg. Néhány másodperc múlva egy fekete ruhás, gázálcós gárda rontott be a kis helységbe, ami már teljesen tele lett.

Ők pontosan tudták, hogy hova jöttek, mégis a vezetőjük megállította a társaságot, majd kezével intett: - Mindenki nyugodjon meg!

Lehúzta arcvédőjét, ekkor láttam meg, hogy a maszk egy fiatal, hosszú, világosbarna hajú nőt takar.

Senki nem szólalt meg. A rosszfiúk leengedték fegyvereiket, majd lassan hátrálni kezdtek kifelé.

...Lehet, hogy megint megúsztam?...

Miután megpillantottam a második csapat zubbonyán a fehérén vakító „police 22” feliratot, kezdtem megnyugodni. Mindegyikük levette a gázálcot, de alatta a személyiségüket védő símaszk ott maradt.

- Hol a vezető? - kérdezte a nő, a parancsnokuk: ő egyedül nem rejtette el arcát.

- Itt vagyok - lépett oda az orvos.

- Mi ez az egész? Előbb is itt lehattunk volna...

- A védelem. Kéz alól volt a szám, de nem gondoltam, hogy fog kelleni.

- Na, igen, így már sejtem. Az öreg. Nem értem, hogy miért rajta keresztül megy a dolog.

- Ez van, de jó, hogy ideértek.

...Na, ezek is benne vannak? És ki az az „öreg”? Na meg, ha volt telefon a segítségre, miért várt eddig a diri?...

Olyannak tűnt minden, mint egy akciófilmben. Már csak a jól ismert „Action!” kiáltás hiányzott. De mivel ez sosem csendült fel, igencsak rá kellett döbennem, hogy mindez valóság(?).

- Vissza fognak jönni. Az egyezés a letámadásra szól, de már szedik össze az embereiket - szólt halkán a rendőrcsaj.

Mindenki kérdőn tekintett rá. Itt most ő volt a „tábornok”, ő, aki uralta a dolgokat.

- Nem tudom, hogy mi a háttér, egyelőre nem is ez érdekel. Az erősítés úton van, de mielőbb ki kell menekíteni mindenkit. Üres helyre nem fognak betámadni.

Közben lent voltam én is a társaságban, teljesen aktív részese lettem a zajló eseményeknek. Már nem feküdtem, nem vezettek kifelé belőlem csövek, semmi drót vagy szonda.

- Önnek szólnia kell a testvérének, hogy ő legyen a testőre.

- Hogy micsoda? - kérdeztem vissza értetlenül.

- Ide fog farolni egy rendőrautó a bejárathoz. Amíg beugrik hátra, ő védi majd a testével - felelt határozottan a nő.

- Na, ez baromság. Nekem semmi közöm az itt történetekhez, eszem ágában sincs belevonni a családomat!

- Pedig nincs más lehetőség. És még akkor sem tuti minden, nagyon gyorsan el kell tűnni innen.

- Nos, én itt vagyok. A család meg otthon. Biztonságban. És ott is marad - feleltem.

...Ezek teljesen meggárgyultak. Minek hívnám ide a nővéreimet? Na meg, mi ez a testőr baromság? Mi vagyok én, valami agyament VIP személy?...

- Na, majd megoldjuk, de tudatnom kell, hogy ami itt van, az a durva nagy valóság! - mordult rám a hölgy, majd kiviharzott az osztály felé.

Váltott a „filmkocka”.

A kislány

Az ágyam egy újabb olyan kijáratnál állt, amit még nem volt módom felfedezni. Ez is valahova a parkra nyílt, és ez is igen elhagyatott irányba engedte ki az embert a nagy, fekete, fából készült falak közül.

Félig voltam csak betakarva, a magamhoz térés nem esett jól - a mosdatás igen passzív résztvevőjeként ébredtem.

Fáztam. Hogy ezt annak köszönhettem, hogy a művelet pont a nyitott ajtó előtt zajlott - nem ez volt furcsa csak az egészben -, vagy hogy megint nem éreztem magam túl jól, ezt nem tudom.

A főorvos, aki igen dinamikus mozdulatokkal tisztogatott, az ajtó melletti polcról leemelte a tusfürdőmet, majd bőven telelocsolta a vízzel teli edényt.

- Ma egy kicsit meg is borotválkozunk - dörmögte az ősz szakálla mögül.

Látszott, hogy nincs túl jó kedve, mégis füttyörészni kezdett. Fehér ruhája kissé gyűrötten fogta fel a néha ráloccsanó vizet, de őt látszólag nem zavarta.

Hátulról beszaladt egy gondozónő, aki, miután meglátta, hogy a doki mosdat, megakadt egy pillanatra.

- Nem...

- Gondoltam, én is tegyek valamit - vágott a szavába a férfi.

- Azért, ha kell valami, szóljon nyugodtan. Illetve segíthetnék is.

- Nem kell, András ma én intézem. Köszönöm - zárta le a társalgást a felettes, majd kezével jelezte az ápolónőnek, hogy el is mehet. Amaz bólintott, majd ugyanazzal a sebességgel, amivel megérkezett, elhagyta a helyiséget.

Jó neki, kimehet ebből a hidegből. De tényleg, miért a doki foglalkozik velem? Na és, miért van nyitva az ajtó?...

- Látom, fázik. Mindjárt kész vagyok, aztán adok takarót.

- Igen - dideregtem, és számomra is érthetetlen módon nem nagyon akarózott többet beszélgetni.

Kint a fák késő őszi hangulatban, levelek nélkül figyelték az esőre, vagy inkább hóesésre álló szürkületet. A földön kissé megolvadt hófoltok, el-elillanó hangos varjak jelezték nekem, ez már a jeges évszak. Annyira tele volt a fejem mindenféle gondolatokkal, hogy az, hogy hogyan lett a nyárból tél, s ezalatt mi is zajlott velem, már abszolút nem is zavart.

Megint érkezett egy ember. A másik férfi, akit még az elején láttam, akit csendestársnak véltem, jött oda hozzánk.

- Na, mi van, bevállaltad a fiút?

- Semmi nem véletlen. De jelenleg nem ez foglalkoztat.

- Hát, igen. Mi van a Szervezettel?

...Igen, mi is van velük? Azóta nem is jöttek vissza. Annyira rá voltak készítve, hogy menekíteni kell, aztán mégiscsak itt vagyok?...

Csendben hallgattam a beszélgetést. Ha már kötelezően itt kell lennem ebben az egész dologban, hátha kiderül végre a háttérből valami.

- Kaptam haladékot. Nem kevés kamatra. Na, persze, a rendőrcsaj azóta is a nyakamra jár.

- Ő úgyis csak egy bábu. Sában belépett eléd. Mi volt a múltkor, amikor rallyt rendeztetek a külvárosban?

- Semmi. Akkor nem kaptak el, beleszaladtunk a temetőbe, a lábam majdnem szétment - húzta fel a nadrágját a főorvos. Hatalmas seb húzódott rajta, amit helyenként elfedett egy gézlap.

- A temetőbe? Nekik dolgozol? - mosolygott a másik férfi.

- Leszaladtam az útról, ők meg azt hitték, ott is maradok. Aztán rájöttek, ha meghalok, nem kapnak pénzt. Ezért egyeztek meg velem.

Mint egy jó krimi. Lelki szemeimmel láttam, ahogy egy piros autó darabokra törve megáll egy szürke, mohával benőtt kereszten, s a doki vérző lábbal az életéért könyörög néhány igen sötét alaknak.

- Na és, mi a terved?

- Nem tudom - törölgetett meg egy zöld lepedővel az orvos, majd oldalra fordított, és egy hűvös, mentolos krémmel bekente a hátam és a derekam.

- Ez lehet, hogy kicsit hideg, de jót tesz a bőrének.

- Igen, de jólesik - feleltem.

A másik férfi kezével megtámasztott, képtelen volt az egész helyzet, de igyekeztem arra figyelni, hogy mindent megtudjak.

- Ott van az a lány, a minap is láttam nem messze innen - kezdte az idegen.

- Nem lehet. A Szervezet megöl, ha megtudja.

- Miért kell, hogy tudjanak róla? Lenne rá igény.

- Nem tudom. Ők mindenről tudnak - mészázott el a fejem felett a főorvos.

- Ma jön az öregembered is. Ki is lehetne próbálni.

...Ez egyre cifrább. Ha belegondolok, a sima „itt vannak a lányok” dolog ehhez képest egy egyszerű kisközért...

Nem maradt időm morfondírozni a hallottakon. Miközben a „tisztogatóm” nekiesett a borotvával az arcomnak, hozzáteszem, mindezt teljesen szárazon, és számomra érthetetlen okból, szinte hívó szóra megérkezett a bácsika is.

...Na, az is csoda, hogy él, meg hogy elvan a lányokkal, most meg minden lelkiismeret nélkül rábólint egy ilyen mocskos ügyletre? Mekkora egy szemét vénember. Na, meg ezek is!...

És miután levezették az öregnek, hogy mik a lehetőségek, kifele mutogattak.

Nem messze állt egy elhagyott fabódé. Valamikor igazi talponálló lehetett, gondolom, amikor ideköltözött a magánklinikának is helyet adó diszkó-lokál, csődbe ment.

Belülről hatalmas kartondobozokkal lefedett ablakok, kintről néhány berozsdásodott rács, meg az alapokig lekopott „büfé” felirat annyira nem zavart senkit, hogy ez lehetett az oka, hogy még nem dózerolták el a helyszínről. Volt egy leszakadt ajtó a valamikori raktár felől, itt bárki bejuthatott. Ennek ellenére - ki tudja, miért - senki nem vette még saját tulajdonba a volt ital-mérő és szendvicsellátó egységet.

- Menjen oda, nemsokára ott lesz a lány is - küldte előre a vendéget a főnök.

Mindannyian eltűntek.

Nem sokkal később tele vigyorgó arccal először a doki, majd a barátja jelent meg. Forgott tőlük a gyomrom, de nem tehettem semmit.

...Megint miért kellett ezt végighallgatnom?...

Később ugyan kezdett már szürkülni, láttam, ahogy egy fiatal, vékony testű kislány elszalad. Tizenévesnek gondoltam. Hosszú, sötét haja kócosan hullott a vállára, koszos és nagyon elhasznált kabátja alig takarta kihasznált, és a látható nincstelenségtől meggyötört testét.

- Na, bátyám, aztán hallgasson rendesen! - szólalt meg az orvos haverja, majd miután kezét nyújtott társának, szinte egy időben az öreggel, elment.

Az a néhány lámpa, amit meghagytak a parkban, zizegő hanggal felvillant. Messziről néha felugatott egy-egy kutya, vagy zúgva elhúzott egy busz.

A sötétből feltűnt egy sötétbordó ballonkabátos hölgy. Jól szituáltan, érezhető finom parfümmel beillatosítva, kezében néhány papírral belépett a még mindig nyitott ajtón.

- Üdvözlöm, főorvos úr! Szeretném a segítségét kérni egy igen kínos ügyben.

- Tessék.

És végig kellett hallgatnom, hogy ő egy szociális dolgozó, aki rendszeresen figyeli a közelben élő, igen szegényen boldoguló pár embert - köztük a nemrég általam is látott kislányt.

- Gyanítom, hogy erőszak történt, ha megtenné, hogy megvizsgálja, lenne mivel bejuttatnom orvosi helyre, hogy ellássák.

- Nem az én szakterületem, de mivel önnel, ugye, jó a kapcsolatom, oda tudom adni egy kolléga telefonszámát, aki segíthet.

- Köszönöm, a gyermek autista, és nagyon beteg.

- Igen, szoktam látni a ligetben. A szüleivel nem egyszer beszéltem, igazi parklakók. Itt a telefonszám, még ma előre odaszólok, hogy ön fogja keresni, és hogy mi a helyzet - bújt el a jópofaság mögé az orvos.

Nem tudtam megszólalni. Ordítottam volna, de semmi nem jött ki a torkomon. Hogy ez azért volt, mert féltem a következményektől, vagy mert gyenge voltam hangot kiadni, nem tudom.

Mozdulni sem bírtam. Teljesen lebénultan feküdtem az ágyon. Annyira elborította a tudatomat a düh, hogy észre sem vettem, ahogy az orvos a nyakamhoz nyúl, majd egy injekciót ad be a nyaki vénába.

Reggel ugyanott ébredtem. Eleinte nem tudtam eldönteni, hogy az elmúlt esti dolgokat álmodtam-e, vagy valóban láttam és hallottam mindent, de amikor megjelent a kabátos nő, és mögülem kijött a főorvos, tudtam, minden megtörtént.

- Jobb reggelt! Köszönöm a segítséget, bizonyított az erőszak - fogott kezét a hölgy a férfival.

- Igen, küldtem mintákat a kollégának, lehet, hogy a tettes is megvan.

- Igen, az jó. A jogi dolgokat könnyebb elintézni, most a lány miatt aggódom. Csúnyán köhög, gyanítom, hogy mi a baj, de a vérvételhez nincs jogom beutaltatni. Se papírjai, se pénz...

- Mivel orvos vagyok, azt hiszem, mindenben tudok segíteni. Ha minden igaz, a tettes kéznél van, a gyermeket meg be tudom vinni a célintézménybe.

...Úristen! Ez a fazon rólam beszél. Rám akarja kenni az egészséget. Tiszta ügy. Minden téren meg tud szabadulni tőlem, és ehhez tényleg mindene megvan. Se védekezni nem tudok, sem segítséget kérni. Neki meg legálisan elintéződik valaki, aki eddig az összes ügyletéről hallott. Aztán se szervdonor, se maffia, se senki...

- Itt jön az édesanya, csak annyi a baj, hogy félnek, és nem akarnak feljelentést tenni az erőszak miatt.

Egy nem túl idős, szakadt ruhás nő botorkált oda a bejáráthoz. Kezében fehér botot szorongatott, apró mozdulatokkal pásztázta az előtte lévő utat.

- Vak - szólt halkán a szociális munkás.

- Jobb reggelt, itt a főorvos úr, ő segít.

- Isten áldja meg! - felelt a semmibe tekintő nő, majd rongyos zsebkendőjével megtörölte könnyes szemét.

- Mindjárt odaállok kocsival, menjenek előre! - szólalt meg érzés nélküli hangon a vezető, majd, miután a hölgyek kimentek, láttam, ahogy elmélázik.

- Ön is tudja, hogy mi zajlik itt. Nem teheti meg, hogy engem állít oda... - szólaltam meg minden erőmet összeszedve.

- Miről beszél maga?! - förmedt rám.

- Arról, amit csinál. Tudja, hogy én nem tehettem. Nem elég, hogy vak vagyok, oda se talál-nék, ahol a dolog megtörtént, az állapotom sem teszi lehetővé, hogy kikeljek ebből az ágyból.

- Én egy szóval sem mondtam, hogy maga tette! - kiáltott rám.

A következő pillanatban már egy autóban, egy ágyon feküdtem.

A lábam felől nyitva volt az ajtó, mellettem egy teljesen üres hordágy, meg székek. A hordágyat megigazító kezekből megtudtam, hogy a fő doki kocsijában fekszem.

...Már megint minek hozott ide? Ha nem akar belekeverní, miért kell, hogy bemenjek én is a kislánnyal?...

Kutyaugatást hallottam, ami néha harcias morgássá torzult. Nagyon megijedtem, és igen régóta először, félni kezdtem.

Valahonnan érkezett a lány apja. Neki sem volt sok vagyona, ugyanolyan rongyosan élt, mint a családja, egyetlen dologban volt több. Neki ott élt még a társa is vele, egy hatalmas harci eb, hogy bármikor megvédje őt az utcától.

...Ha rám uszítja azt az ebet, nem lesz túl kellemes a halálom, és a doki megint nyer...

De nem ez történt. A férfi megállt a kocsij mellett, s zokogva segített betenni a gyermekét az autóba.

- A tetteit meg kell büntetnie az úrnak - mondta halkán.

Becsukódtak az ajtók, majd az orvos kezében megláttam egy injekciós fecskendőt. Mivel tú is volt rajta, tudtam, ez most nem az enyém lesz.

A kislány fuldokolva köhögött, szemei zárva voltak, és egészen apró mozdulatokkal remegtek. Eltelt néhány perc, majd minden elcsendesült. A köhögés, majd a légzések hangja is.

Gyorsan váltottak a képek.

Láttam sírva elmenni a szülőket, majd néhány furcsa hang után láthatatlanul összeraktam a folyamatot.

...Megölte. Fiatal, a szervei itt vannak, senki nem fog semmit gyanítani. Na, de ha beteg volt, akkor mire jó ez az egész?...

Aztán megint a felvillanó képtelen képek. Egy hasznavehetetlen test, amit ledobnak az út mellé.

Egy autó, ami elindul a kiszedett dolgokkal, meg velem, meg a Föld legaljasabb emberével.

Egy olyan lelkiismeret, ami legyőzheti a gonoszt.

Egy megforduló kocsi, amiből kiszáll a fehér köpenyes alak, aki felemeli a korábban ott-hagyott testet, majd beteszi az ágyra, és becsavarja egy lepedőbe.

Egy mindent megmagyarázó aljas személtáda, aki a bőrét menti, de engem nem kever bele jobban a piszkos ügyeibe.

Egy lelkiileg megtört apa, aki tudta, hogy nem én vagyok a tettes, és bocsánatot akar kérni, de a kézfogásig már nem jutunk el, mert elindulunk a kocsival.

Valahova...

Emese ott állt az ágyam mellett. Amikor felébredtem, és észrevettem a jelenlétét, közelebb jött. Kezével megsimította karomat, majd miután lerakta a hozott teát, remélve, hogy talán most tud velem úgy beszélgetni, hogy tudom is mit mondok, megszólalt:

- Hoztam bőrápolót, akarod, hogy bekenjelek vele?

- Nem, nem szeretném - feleltem, rettegetve minden dologtól, ami fájdalmat okozhat, ahogy hozzám ér.

- De ez jót tesz a bőrödnek - próbált meggyőzni.

Agyam a tapasztalatok alapján, amiket korábban a munkámban szereztem, beletörődött hangon válaszolt, ellentmondva akaratomnak:

- Igen, tudom...

A halk kupakcsattanás, majd a krém jellegzetes illatának az orromhoz való eljutása után már vártam a következő ingert - a hideg és bizsergető érzést.

- Kicsit hűvös, ugye? - kérdezte, majd beledörzsölte az anyagot a lábamba.

- Igen.

Az elején tényleg kellemetlen is volt a dolog, de aztán, ahogy megpezsdítette a keringésem, a kezdésnél lévő szinte fájó mozgulatok abbamaradtak.

Mindent tegyünk meg, hogy mihamarabb mehessek haza...

Egyezés a maffiával

Otthon voltam, a saját szobámban, a saját ágyamon.

Kissé sötétnek véltem a helyet, de az ötlött fel bennem, biztos este lehet, vagy talán még nem kelt fel a nap. Annyi fény azért akadt, hogy lássam a megszokott bútoraimat.

A szekrények, a fotelom, az asztal a számítógéppel némán és álmosan figyelt velem.

Kint az utcán elhúzott egy busz. „Igen, akkor tényleg elindították az új helyi járatot.” Ugyan sosem értettem, miért kell nekünk ilyen, mert hogy egy csendes helyre csak sétálva esik jól bemenni (márpedig egy kertvárosi rész csendesnek mondható), de túl kis morzsa voltam, hogy belefolyjak a helyi politikába.

Örültem, hogy végre hazaértem. Rengeteg eseményen estem át, s ha elengedtek, valószínűleg vége a hosszú kórházi gyógyító folyamatoknak, és csak erősödnöm kell. Na meg elfelejthetem a furcsa helyzeteket is, amikből mostanság szintén került nekem épp elég.

Aztán, ahogy megmozdultam, rá kellett jönnöm, hogy a dolgok koránt sincsenek a helyzet magaslatán. Belső mosolyom hamar lehervadt, mert annyira gyengén éreztem magam, hogy a kezem felemelése is képtelenségnek tűnt. Hol melegséget, hol hidegrázást produkáltam, nem tudtam megmozdulni. Csak feküdtem és pislogtam, hátha jön valaki a családból, és elmondja, mi is van.

Majd valahogy az erőtlenségen úrrá kellett, hogy legyek, hacsak a szükségleteimet el nem akarom helyben végezni...

Hosszabb időbe telt, amíg fel bírtam ülni, remegő kezemmel letoltam a puha, lovakat mintázó szőrmetakarót, majd igen erős szédülés közepette felálltam. Azt még nem vezettem le, hogy a földszintre, ahol a mosdó volt, hogyan megyek le a nem kicsit meredek falépcsőn (a szobám a tetőtér egyik oldalán helyezkedett el), de amikor egy már szinte megszokott érzés visszarántott az ágyra, a lejutást el is felejtettem.

Katéterem erősebbnek bizonyult, mint a saját energiám, ami elindított.

...Mi a fene? Most megint lesz valami, amin törhetem a fejem, vagy csak el kell fogadnom, hogy ez a vacak hazajött velem? Lehet, hogy meg sem gyógyultam? Mi lehet az új szerveimmel?...

Záporoztak bennem a kérdések, de a legfontosabbra magam kerestem meg a választ. Felhúztam a pólóm, és meglestem a hasam.

Csővek sehol, viszont annál szebb hegek díszítettek.

...Ez legalább valami. Igen, érzem, hogy dudorodnak bennem a dolgok, tehát akkor...

- Hová készülsz? - szólított meg a hang valahonnan a sarokból. Ismerősnek gondoltam, de amint megkerestem a forrást, egy idegen arc nézett vissza rám.

- Le kell mennem a fürdőbe - feleltem.

- Hova?

- A földszintre.

- Ne menj sehova, ez a harmadik emelet. Össze fogod törni magad.

...Micsoda? Harmadik emelet? És ki ez a fazon?...

- Mi az, hogy harmadik, és ki vagy te?

- Át lett alakítva a ház. Én meg István vagyok.

Nem maradt erőm sem vitatkozni, sem újabb kérdésekre. Az inger ugyan megmaradt, de ha nem szabad lemennem, és igazán nem is szükséges, hát maradok. Visszadőltem a szőrmepárnámra.

...Ki ez az István? Mikor és miért alakították át a házunk? Egyáltalán, miért vagyok ennyire rosszul?...

Megint minden összekuszálva állt előttem, és megint nem láttam sem a végét, sem az értelmét.

Idővel azt vettem észre, hogy a hallásom is tompul, és a látásom is halványulni kezd. A fejem elfordítása is sok időbe telt, viszont egy dolog erősödött nagyon.

A belső nyugodtság. Vagy a beletörődés a helyzet felismerése miatt?

Meg fogok halni. Szépen lassan és csendben. Senki nem veszi majd észre, de legalább nem szenvedek.

Ekkor hatalmas, és minden sejtemben érezhető idegesség lett úrrá rajtam.

Ha meg fogok halni, el kell intéznem, hogy a családomat ne zaklassa a Szervezet. Merthogy azóta sem tudok róluk semmit.

...Mi van, ha már nyomoztak, és keresik a testvéreimet, meg a többieket? Nem tudom hogyan, de ezt még el kell intéznem! Meg kell védenem őket...

A következő kép, amint a teljesen átrendezett szobámban próbálok társalogni.

Velem szemben egy hatalmas kanapén ott ültek a már jól ismert arcok. A két izomember, akiket a dokiék tuningoltak fel. Pontosan úgy, ahogy akkor néztek ki, amikor elmentek a főorvostól, aki maga is ott ült velünk. Napbarnította, borostás arc, sötét tekintet, mellközépig kigombolt, rövid ujjú ing.

Mellettük az a férfi, aki akkor ugrott be a helyre, amikor megütötte az orvost, és megjöttek a kommandósok. Ő, szemét elbújtatva a fekete szemüveg mögé, egyik kezével kissé unottan a fejét támasztva foglalt helyet a többiek között.

A másik részén az ülőhelynek rövid ruhájában a barna hajú nővérke, a főnöke, meg a titkozatos társa. Mindannyian, az előbb említettekkel ellentétben feszült tekintettel figyeltek.

Tudtam, hogy a „verekedős” alak az, aki nekem kell. Beleláttam az elrejtett szemébe, a témához unottnak látszó agyába.

Ujján hatalmas arany pecsétgyűrű éktelenkedett, ingje alól ki-kivillant értékes, kereszttel díszített nyaklánc.

Ő is tisztában volt velem, mint ahogy mindenki, hogy miért is vagyunk itt. Arra ugyan nem emlékszem, hogy mikor és kinek mondtam el, mit szeretnék, de így talán hamarabb legyőzhetem.

- Nem rizsázok - kezdtem. - Nekem már nincs sok vissza. Szeretném, ha biztosítanál, hogy a családomat nem éri bántódás. Semmilyen affér, sőt. Legyenek kifelejtve a tudatodból. Mindannyiótokéból.

Nem érkezett válasz, csak a fejet támasztó kéz lekerült a másik mellé a „vezér” ölébe.

- Hallani akarom! - mondtam ki halkán, majd körülnéztem. Hangom hideg volt és határozott. Olyan erő szólalt meg belülről, ami jelezte - nincs mód ellentmondásra.

Mozdulatlanság, néma csend.

- Úgy lesz - felelt nyugodt hangon a főnök.

Mindenki másképp bólogatott. Akadt, aki intett a fejével, volt, aki pislogott, ujjával okézott. Mielőtt visszafordultam volna beszélgetőtársamhoz, meglepődve vettem észre, hogy az egyik genetikailag megerősített ember eltöröl egy könnycseppet a szeme sarkából.

...Mondtam, hogy téged is legyőzlek!...

- Biztosítékot akarok!

A gyűrűs ujjat tartó kéz a magasba emelkedett, mire a főorvos előhúzott egy igényes, formás üveget. A fehér-fekete címkén hatalmas betűkkel olvasható „White Velvet” felirat, s alatta a whisky fajtajelzése tudatta velem, akaratom célba ért. Az itálnak minden téren súlyos jelzésértéke erős biztosítéknak bizonyult.

Nem tudtuk kibontani.

Szemeim elhomályosodtak, bárki nyúlt a kupakhoz, keze leblokkolt. Az üveg nyitatlanul odaállítatott az asztalomra...

A fő doki jelezte mindenkinek, hogy hozza a hordágyat, és bevisz a klinikára. Néhányan felajánlották a segítségüket, majd a szobám kiürült.

...Nem fogja tudni felhozni az ágyat a lépcsőn. Le kellene mennem...

Mozdulatlanul hevertem. Mivel hiába akartam volna elindulni, és dolgomat már elintézve tudtam, megnyugodva vártam a szállítást.

Nagyon sok idő telt el. Ezalatt nálam semmi nem történt. Egyedül, csendben, félelem és egyéb érzések nélkül.

Időnként egy autó tolatásának hangja eljutott a fülemig, majd újra a sípoló hallgatás.

...Na, mikor jönnek már? Lehet, hogy kézben visznek ki, vagy legalább le a bejárathoz?...

Lentről furcsa és hátborzongató zajokat hallottam. A fürdőszobából hangos vízcsofogást, majd kavargó zubogást. Ezt műanyagok súrlódása, a bejárati ajtó becsukódása, és egy kocsi elhajtása követte.

Hideg futott végig a hátamon.

...Ezek itt hagytak. Lent pedig a kádban a szerveimet mosogatták. Akkor meghaltam? Ez a testem, és akkor most hol is vagyok? Csak kiszedték a szerveimet valahogy. De hogyan?? Egyáltalán, mi is van?...

Felálltam. Már nem éreztem a gyengeséget, nem találtam a katétert, s a szoba is teljesen üres lett. Se bútorok, se a cuccaim, semmi...

Az egyik családtag jelent meg az ajtóban, és aggódó arccal rám szólt:

- Ne menj ki, leesel! Ott a katéter.

...Ha halott vagyok, ő nem beszélhet hozzám. Nem értem. Valójában mi történik velem?...

- Be kell vinned!
- Nincs miért.
- Megteszed, különben véged!
- Megteszem.
- És fizetned kell. Nem érdekel honnan. Teljes sötétség, hideg és néma csend.

Akkor ébredtem fel. A ködből a jelenbe, ahol a láthatatlan és valós dolgok fogadtak. De itt kint nem változott semmi. Maradtak a csövek, az oxigénszonda, az orromat néha eltöltő fertőtlenítő szaga.

Valaki megfogta a karom.

- Jó napot András! V. Katalin vagyok.

Nagyon meglepődtem. A főorvosnő, akivel együtt dolgoztam a volt munkahelyemen, bejött meglátogatni. A dolog annyira pozitívan hatott rám, hogy alig tudtam megszólalni.

- Á, üdvözlöm, főorvosnő!

- Na, látja, ez is megvan. Mondtam, hogy sikerül. Minden rendben lesz, minden jó, ahogy mondtam.

- Igen - feleltem kissé erőtlenül.

Majd ahogy jött a látogató, úgy el is viharzott.

Nagyon jó érzés volt, hogy meglátogatott a doktornő. Még ha csak ilyen villámlátogatásra sikeredett a beruccanás, akkor is. Igen, ő mindig mondta, hogy rendben lesznek a dolgok. Biztatott, amikor csak lehetett.

Az ébredés

A kis bárpultnál ültem, velem szemben kedvenc nővérkém, mögötte meg a falból kilógó Oldsmobil. A fekete környezet semmit sem változott. Csendben és komoran fogott minket körül, elrejtve a kinti világ elől.

A nem túl kényelmes vaskeretes bárszék, ahol helyet foglaltunk, tipikusan arra találtatott ki, hogy az ember megigyon rajta valamit. Előttünk viszont nem volt pohár.

A szerintem mindenhová odatartozó ápolónő kissé beletúrt barna hajába, amit most nem fogott össze semmi, majd meghallva a háta mögül erősödő párbeszédet, leugrott mellőlem. Mire megérkezett a főorvos, meg néhány inget és zakót viselő idegen, megigazította fehér ruhácskáját is.

Feltűnően jól éreztem magam. Felöltözve, minden beavatkozáshoz szükséges eszköz nélkül figyeltem. Szinte már zavart is, hogy nincs bajom, nyugóm.

Mint egy nyári napon, egy kellemes sör mellett, rövidnadrágban és pólóban.

- Akkor, amiben megegyeztünk - fogott kezét a látogatókkal a vezető, majd miután kiengedte őket az ajtón, az alkalmazottja felé fordult. - A műtétre az előkészítés, ugye, megtörtént?

- Folyamatban. Egy beteg nem jött meg.

...Milyen műtét? Megint mi ez az egész?...

- Akkor várunk még - felelt a férfi, majd kiviharzott.

Nem tudtam, mi zajlik ismét körülöttem. Azt viszont, hogy olyan dolog van készülöben, ami engem is érinthet, a belsőm megsúgta.

- Nem azért, de nem engem kellene megoperálni? Úgy tudom, én hamarabb voltam a listán, mint az az ember, aki ráadásul el sem jött.

A nővérke bólintott, majd eltűnt egy rövid időre. Csalódottan vártam a folytatást.

...Miért engem hagynak ki?... Furcsa volt, hogy olyan valamiért emelek szót, amiről fogalmam sincs.

A magamban felötlő kérdések nem tölthettek el, újra előkerült a majdnem teljes egészségügyi személyzet.

- Akkor, amíg megjön a kolléga, készítsék elő Andrást. Velem párhuzamosan.

...Na, legalább ott leszek. De mi ez, hogy a doki is jön? És ki az a „kolléga”?

Odafordultam a főorvoshoz és nagyon buta arccal faggatni kezdtem.

- Most akkor csak azért vagyok benne a sorba, mert reklamáltam?

- Nem, nem azért.

- Na, mert azt nem szeretném.

Minden zavaros volt. Tiszta káosz, mint amikor a kávéba beleöntik a tejszínt.

Váltott a kép.

Egy magas, sötét és rövid hajú fiatal orvos érkezett. Jellegzetes műtős öltözetben, bemosakodás előtt, hogy ellenőrizze még, amit szükségesnek tart. Magabiztos lépteit, belső kisugárzása elfeledtette velem, hogy semmivel nem vagyok tisztában.

Sóhajtottam egyet a fekvőkocsin, amin éppen a műtő felé toltak. Nem afféle beletörődés miatt, sokkal inkább a megnyugvás jeleként.

- Ez, meglátja, hamarabb meglesz, mint a korábbiak - fogta meg a kezem.

- Köszönöm.

Nem messze tőlem ott feküdt a főorvos is egy ugyanolyan guruló ágyon, mint én. Mellkasig betakarva, a megszokottól eltérően nem zöld, hanem narancssárga lepedővel.

- Akkor mehet az injekció! - hallottam a fejem felől, majd feltűnt a zöld „nindzsa”.

Szinte láttam, ahogy a fecskendőből a fehér anyag bejutva a keringésembe, összekeveredik a véremmel. Aztán homályosság lepette el.

Számomra nem tűnt többnek minden néhány másodpercnél. Tisztult a látásom, kezdtem hallani, és a tudatom jelezte, hogy készen vagyok.

- Már ébredszik András, a főorvos úr hogy van?

- Hasonlóan - felelt az asszisztencia.

A velem együtt műtött mordult egyet, majd keze felemelésével jelezte, hogy ő is megérkezett.

...Vajon most mi is az, ami miatt operáltak? Lehet, hogy még mindig nem vagyok túl a szervcserén? Ha ez a helyzet, most ki-, vagy befele történt a művelet? Vagy amit otthon megéltem, azt rakták helyre? Igen, ez lehet...

Abban biztos voltam, hogy ez a doki, aki most dolgozott rajtam, rosszat nem csinált. Csak a vezető részvétele nem illett a képbe. De mivel nem vettem észre negatív érzést, a háttér igazán nem is érdekelt.

- Lassan megjönnek a résztvevők - szólalt meg a fő doki.

- Igen, ha jól számoltam, két csoport lesz, kétszer négy ember. A kontrollszemélyekkel együtt - felelt neki a nővér.

- Az jó, ide is be tudjuk vonni Andrást, a friss műtét még jól is jön. Párna meg megyek én.

Újabb helyzet, újabb rengeteg kérdéssel. De mire feltettem volna a már monológoknak számító érdeklődéseimből fakadó mondatokat, valahonnan megérkeztek a válaszok.

A magánklinika, hogy rendezni tudja anyagi hátralékait a Szervezet felé, vállalt egy vizsgálatban való részvételt, amiért egy nemzetközi sporttal foglalkozó egyesülettől legálisan kaphat nem kevés pénzt.

- Ezzel ki tudunk mászni a slamasztikából - ecsetelte a munkatársainak a főnök.

...Na, végre! Most legalább minden a helyére kerül...

Sorban léptek be az ajtón a kliensek. Volt közöttük híres sportoló - neki valószínűleg olyan lehetett az egész, mint egy doppingteszt -, színészek, közemberek és párjaik. Mindenki kapott néhány tablettát, majd vizeletmintát adtak, és aztán tovább kellett menni egy buszhoz, ahonnan a cél egy focipálya volt.

Nekem, mintha nem is operáltak volna a közelmúltban, szintén el kellett vonulnom mintaadásra. Ugyan elég gyengén éreztem magam, és egy viszonylag vékony fehér bot is valószínűleg a kezembe került, a mellékhelységig elkísért az ápolónő.

- Aztán, ha kijött, adok még folyadékot. Sokat kell inni - szólt még utánam.

- Oké.

Megint összefolyt a kép. Hallottam, ahogy a velem együtt a futball-létesítményből visszaérkezők beszélgettek:

- Megetted a csokit?

- Meg, és még ott innom kellett.

- Nekem is.

- Nehéz volt tartani, alig bírtam ki, hogy visszaérjünk.

- Hasonlóképp.

Megint ágyon feküdtem. Annyira feszült a hólyagom, hogy ez az érzés mindenről elvonta a figyelmemet. A nagy teszt elején megittattak velem vagy két liter teát, azt vinni kellett magammal, ott, ahonnan meg visszaértünk, azt mondták: „Nem baj, majd kiürül később.”

Na, ez csak ott hibádzott, hogy ennek öt órája. A társaim már mind túl voltak a nehezén, nekem meg semmi. Csak a nagyon rossz alhasi szűrés.

A vizsgálatból nem sok maradt meg, csak néhány homályos arc, egy nagy, füves pálya, meg maga a hosszú és lapos épület, amiben jártunk.

Mivel a nem túl jó állapotom nem jelzett nyugodt jövőt, hamar előkerült a szimpatikus orvos is.

- Hát, erre figyelhetek volna, de megoldjuk egy katéterrel - nyugtatott meg.

Felgyorsult a szívverésem, villámként cikáztak bennem a képek. Pillanatok alatt egyszerre történni kezdett minden, hangok, kimerevített fotók, érzések, és a majdnem valóság.

Kitoltak a mentőből a hozzá tartozó ágyon. Ismét a fulladás, a szonda az orromban, és az az érzés, hogy a folyamat sosem ér véget. Ugyan volt rajtam valami vékony pokróc, de ez csak megszokásból, nem a hideg miatt. Merthogy kellemes éjszakai idő fogadott az intenzív osztálynak a mentőknek fenntartott bejáratánál.

- Jó ez a friss levegő, ugye? - kérdezett rám a tiszt.

- Igen - jött ki nyögve belőlem.

- Akkor még itt maradunk.

Nem tiltakoztam. Kissé szűnt a nehézlégzés is, meg nem is siettem sehova. Hacsak befele nem, hogy ellássanak a javulás érdekében. A nyugalom, ami kezdte elárasztani a testem, javított a levegőhiányon meg a rossz közérzeten.

Közben hallgattam a háttérből a rádióforgalmazást, hogy kit éppen hol és hová vittek, honnan indult el az aktuális egység.

Zajlott az élet az éterben.

Megint megmozdult a létezésem.

Nem láttam semmit. Teljes sötétség vett körül, mégsem voltam nyugtalan. Ismerősen hatott a fekete külvilág.

Tudtam, hogy az intenzív részlegen fekszem, egy kellőképpen sok eszközzel felszerelt helyen. Azt gondoltam, hogy a volt munkahelyemen, ahol a kórház egy nagy területet foglal el, több vörös téglás épülettel. Mindezt közben teljesen átépítették.

Az oldalsó osztályok üvegől készült függőfolyosókkal kapcsolódtak a középen megépített fő „házhoz”.

- Ha majd jobban leszek, esetleg a látogatóim egy ülő kocsival átolhatnak arra az osztályra, ahol dolgoztam? - kérdeztem a hozzám érkező nővérkét, akit onnan érzékelttem, hogy matatni kezdett a nyakamnál helyet foglaló művénánál.

- Hol dolgozott?

- A kardiológián. Biztos örülnek majd, és meglepődnek - feleltem.

Nem érkezett válasz, így tudtam, hogy elment. Valahol, egy mellettem lévő ágynál sajnálkoztak, hogy nincs itt helyben büfé.

- Jó lenne, de hogy még egy újságos sincs?!

- Igen, pedig a Glóbusban lenne hely.

Azonnal felfogtam, a „glóbus” kifejezés a központi tömbre utal.

Kicsit később megint odajött az ápolónő, és hangjából éreztem amint mosolyog, majd amit mondott, nekem is nevetésre fordította az arcom.

- Mindjárt meglesz az ágy az osztályon, na, mit szól?

- Milyen osztály?

- Hát a transzplantációs, ahová leviszem.

- Az jó. Akkor tényleg elindultam a valóságos gyógyulás rögzös útján?

- Bizony.

Majd az ágyam megindult. Felébredtem...

Az állapotom annyira javult, hogy elhagyhattam az intenzív részleget. Folyamatosan erősödtem, szaporodtak a tiszta tudatú időszakok, normál értékek közé értek az eredményeim.

Akadat azért olyan esemény, amiből még tudni lehetett, hogy idő kell utolérnem szellemileg is magam.

Amikor megérkeztem az osztályos kórterembe, Emese pont ekkor jött, így ott is tudott fogadni.

- Nincs is baj, itt a látogató - mosolygott a nővérke, majd magunkra hagyott minket.

Kósza tudatom a nagy örömmel érkező ember minden mosolyát lehervasztotta.

- Jó, hogy jössz - húztam oda.

- Baj van? - kérdezte ijedten, de mivel okoztam már neki meglepetést, kellő rutinnal is.

- Haldoklom.

- Na, meg ne halj nekem, most hoztam neked négy üveg teát! - felelte nagy sóhajjal, és tudta, megint megcsípte egy zavaros pillanatomat.

Ettől kezdve olyan szinten érezhetővé és láthatóvá vált a gyógyulásom, hogy sokszor úgy tűnt, mintha nem is egy ekkora beavatkozáson lennék túl.